AMSTERDAMSCHE SPORTCLUB

De Volewijckers

1920 — 1 NOVEMBER — 1945

Gelukwensch van Blauw-Wit's Voorzitter

Wanneer ik mijn wensch aan Uw vereeniging zou moeten formuleeren in enkele korte zinnen, dan kan het niet anders, of mijn hulde moet in de eerste plaats uitgaan naar Uw eerste elftal, dat op zulk een sportieve wijze Uw vereeniging van de derde klasse in record-tijd gebracht heeft naar de eerste klasse.
Het heeft Uw vereeniging te midden der „reuzen" gebracht, waar het zich als kind in huis voelt.
Dat het „De Volewijckers" nog in lengte van jaren goed moge gaan is de wensch, niet alleen van mijn verecniging, doch ook van ondergeteekende.

F. X. A. DRILLING,
Voorzitter „Blauw-Wit"

Aan de Kampioen van Nederland bij haar 25-jarig jubileum

Als Voorzitter van Ajax heb ik altijd groote bewondering en sympathie voor Uw vereeniging gehad. Hoe kan het ook anders. Een club die in een zoo kort tijdsbestek het eldorado der voetballers weet binnen te dringen dwingt respect af.
Uw grootste successen hebt U op het Ajax-stadion behaald. Bij de wedstrijden op ons terrein heb ik dikwijls genoten van het heerlijke enthousiasme zoowel van spelers als van bestuurders voor de Groen-Witte Kleuren.
„Volewijckers", van harte wensch ik U geluk met Uw 25-jarig jubileum.

M. J. KOOLHAAS,
Voorzitter „Ajax".

25-jarige, van harte proficiat!

Julie trotsch op julllie vereeniging en hiertoe is aanleiding. Wat julie in de afloopen 10 jaren in de prov. „E" hebt gepresteerd, om ondanks tegenslagen onder het devies „Eenmotie-wedstrijden steeds weer in te slagen de geest vaardig te houden in julllie vereeniging, behoort tot een staaltje van sportieve geestkracht, dat getuigt van gezond vereenigingsleven.
Wanneer het in de toekomst mocht gebeuren, dat het niet altijd voor de wind gaat, dan staat de „De Volewijckers"-geest er borg voor, dat de club dit zonder schade te boven komt.
25-jarige, van harte proficiat.

A. DE BRUIJNE,
Voorzitter D.W.S.

Ten
GELEIDE

„De Volewijckers" bestond op 1 November 1945 vijf en twintig jaren! De omstandigheden waren nog niet van dien aard, dat dit Jubileum gevierd kon worden op de wijze, die het Bestuur zich had ingedacht, en onze jonge Club waardig.

Het is evenwel verheugend te noemen, dat wij ondanks allerlei moeilijkheden, toch nog in staat waren dit Jubileumboek samen te stellen en uit te geven. Vijf en twintig jaren voetbal hebben in het algemeen nog niet veel te beteekenen, wij zijn een Club die pas komt kijken. Er moet dus wel een bijzondere oorzaak zijn om het uitgeven van dit Gedenkboek te rechtvaardigen.

Ondanks onze korte historie, hebben wij zoovele belangrijke wapenfeiten genoteerd, hebben wij zooveel gepresteerd, dat het volkomen verantwoord is, dit te memoreeren voor ons sportief nageslacht, en van grooten dank te getuigen jegens hen die dit alles hebben verwezenlijkt!

Zeer vooraanstaande personen hebben een artikel geschreven voor ons Boek, waardoor zij van hun waardeering voor onze Club hebben doen blijken.

Uit bijdragen van onze Clubfunctionarissen krijgt men een goed overzicht van wat de Vereeniging in haar geheel voorstaat.

Wij danken hen allen voor de spontane medewerking, in het bijzonder ook de vele anderen, die hun hulp hebben geschonken bij het samenstellen, drukken en uitgeven van het Boek.

Natuurlijk hadden wij deze Jubileum-uitgave gaarne grooter en uitgebreider gezien! Een keur van artikelen, aardige foto's en teekeningen moest blijven liggen. Zoodoende verbiedt de beperkte plaatsruimte ons ook, om een overzicht te geven, van alle personen die onze Vereeniging groot hebben gemaakt. Dat er toch enkele namen zijn genoemd, doet niets af aan het belang van het werk van degenen, wier namen onnoemelijk veel talrijker zijn, die niet genoemd worden, en zonder wier arbeid onze Vereeniging nooit had kunnen zijn wat het nu is.

De Commissie belast met het samenstellen van dit Jubileumboek, hoopt er in geslaagd te zijn, een weerspiegeling te verstrekken, van wat „De Volewijckers" in de afgeloopen 25 jaren heeft beteekent voor de over-IJsche bevolking en het Nederlandsche voetbal.

Wij hopen dat het met plezier wordt gelezen, ter lezing wordt gegeven aan anderen, wordt bewaard, opdat het later zal getuigen van de grootheid onzer geliefde Club in het eerste Vredesjaar 1945.

De Pers- en Propaganda-Commissie.

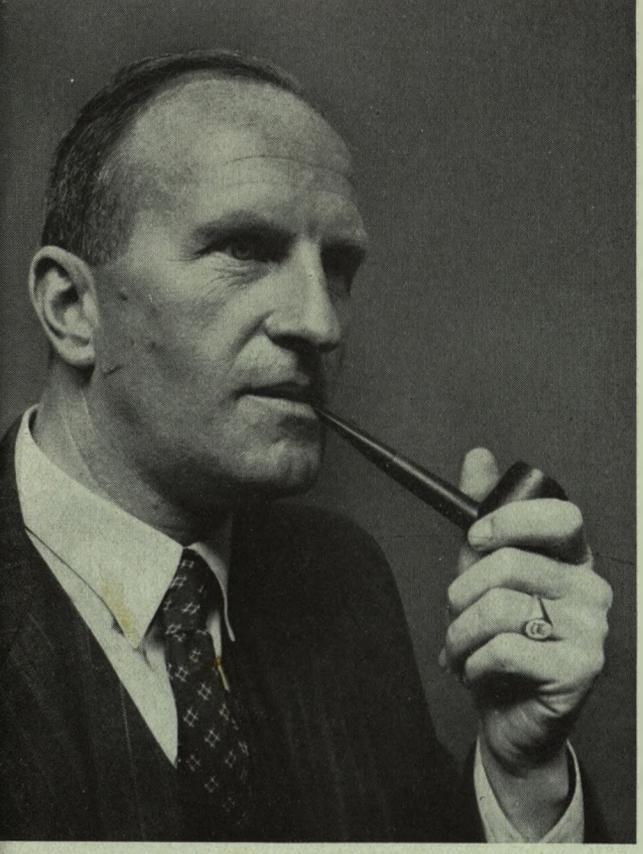

Mr. A. DE ROOS
Wethouder voor het
Onderwijs te Amsterdam

Verleden . . .
Heden . . .
Toekomst . . .

In de geschiedenis der voetbalsport tellen vijf en twintig jaren nauwelijks mede. Een vereeniging, die een kwart eeuw geleden is opgericht, is eigenlijk nog niet de kinderschoenen ontgroeid. Er moet dus wel een bijzondere aanleiding zijn het 25-jarig bestaan van de A.S.C. „De Volewijckers" in een speciaal uitgegeven jubileumboek te herdenken.

Deze reden is er inderdaad. Zoowel door hun afkomst als door hun prestaties nemen „de Volewijckers" een afzonderlijke plaats in het Amsterdamsche sportleven in.

De naam, dien zij zich hebben gekozen, spreekt van hun verbondenheid met de hoofdstad des lands. De „Volewijck" is een deel van onze stad over het Y, dat reeds in de veertiende eeuw genoemd werd. De Sportclub heeft het zich tot een plicht gerekend dezen ouden historischen naam te adopteeren, daarmede te kennen gevend, dat zij zich onafscheidelijk verbonden rekent met Amsterdam ten Noorden van het Y.

De bebouwing van dit stadsdeel is nog betrekkelijk jong. Er zijn woningen neergezet voor werkers. Het stemt tot verheugenis, dat reeds heel spoedig na het betrekken van deze woningen door de bewoners de behoefte werd gevoeld aan de oprichting van een sportclub, die uit den aard der zaak een z.g. volksclub zou worden. De oprichters hebben getoond een open oog te hebben voor de sociale beteekenis van de sport en voor haar opvoedende waarde voor de arbeidersbevolking eener groote stad.

„De Volewijckers" hebben zich in een verrassend snel tempo omhoog gewerkt. In korten tijd is de club gepromoveerd van de 3e klasse naar de 2e klasse en van de 2e klasse naar de 1e klasse, met als kroon op het werk de verwerving van het kampioenschap van Nederland. Deze gunstige ontwikkeling is vooral ook te danken aan de hechte samenwerking tusschen de leden onderling en tusschen de leden en het bestuur, welke samenwerking de club die doortastendheid en vastheid verleent, zonder welke hoogere verrichtingen niet mogelijk zijn.

Het mag ook een prestatie van beteekenis genoemd worden, dat de haast ongekende zegetocht van de club voor een deel heeft plaats gevonden in een tijd, waarin een zware druk werd uitgeoefend op den menschelijken geest en waarin de levensomstandigheden allerbedroevendst waren.

Het strekt „de Volewijckers" tot een eer, den druk te hebben weerstaan en zich niet te hebben laten wegdringen door de harde omstandigheden.

Het spreekt vanzelf, dat de voorspoedige ontwikkeling van de A.S.C. „De Volewijckers" ook de aandacht heeft getrokken van het gemeentebestuur. Door het beschikbaar stellen van terreinen en van lokaliteiten voor training e.d. hebben Burgemeester en Wethouders van Amsterdam blijk gegeven van hun belangstelling en bij meer dan één gelegenheid hebben zij uiting gegeven aan hun waardeering voor deze vereeniging. Jammer genoeg hebben de tijdsomstandigheden het niet mogelijk gemaakt aan gaandeweg gegroeide wenschen betreffende de accommodatie van het terrein te voldoen. Moge de toekomst het gemeentebestuur in staat stellen aan deze verlangens als een vertraagde jubileumgift te voldoen.

Namens het gemeentebestuur wensch ik de A.S.C. „De Volewijckers" geluk en spreek daarbij de hoop uit, dat zij tot in lengte van dagen zal blijven groeien en bloeien, tot heil van de sport en tot zegen van de nijvere bevolking van Amsterdam-Noord!

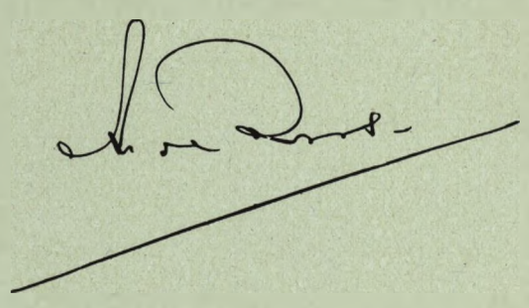

KAREL LOTSY
Voorzitter van den
N.V.B.

Mijn oprechte hulde!

Gaarne grijp ik de mij geboden gelegenheid aan enkele woorden tot U te richten en te gewagen van de eerlijke waardeering en de groote bewondering, die ik voor Uw wakkere club koester, gevoelens, die overigens door mijn medebestuurderen en alle aangesloten Vereenigingen van den N.V.B. gedeeld worden.
Ik mag daarbij de geweldige krachttoer, in luttele jaren volbracht, de sprong vanuit de derde klasse naar het nationale kampioenschap, niet onvermeld laten, doch wil toch bovenal den klemtoon leggen op het karakter van Uw Vereeniging. Uw ontplooiing als club van de allereersten rang moge voor een groot deel beheerscht worden door perfecte training, door de juiste ontwikkeling van technische- en tactische hoedanigheden, daarnaast is er echter iets anders, waarschijnlijk van meer elementair belang, dat dit alles mogelijk maakt, en waaraan ook bovenal de waarde van de sportbeoefening moet worden toegeschreven. Het is het psychische, het inwendige, waardoor het karakter van den sportman gevormd wordt, waardoor uit jonge bezielde menschen flinke, stoere kerels worden gekweekt.
Ons land, ons volk beleeft nog steeds een zeer harden tijd, waarin het uiterste van alle individuen wordt gevergd. Wij hebben meer dan ooit behoefte aan ferme, harde kerels, aan jongelui, die mee kunnen bouwen aan den toekomst van ons Vaderland, waarvoor de diensten van den grootsten intellectueel naast die van den eenvoudigen arbeider niet te ontberen zijn. Goed beoefende sport, in een prettig en reëel Vereenigingsverband helpt zulke mannen vormen. Clubliefde, tucht, saamhoorigheid, geestdrift, volharding, dat zijn voor ons allen over-bekende klanken. Maar in vele gevallen helaas slechts klanken. Als men echter die begrippen in hun volle beteekenis omvat en tot realiteit brengt in onze sport, dan nemen wij uit onzen sporttijd iets moois en iets sterks, iets wat ons beter gemaakt en onze levenskracht verhoogd heeft, mee op ons verdere levenspad.
In een goed geleide club weet ieder, dat hij zijn offers te brengen heeft en hij doet het met vreugde. Die training is niet altijd leuk, maar zij is noodzakelijk, omdat de Vereeniging, waarvan je lid bent, jongens noodig heeft, die beslagen ten ijs komen. Dat is de karaktervorming, het gevoel van saamhoorigheid, en het geeft tenslotte groote voldoening, zooals alles tot vreugde stemt, als men inderdaad iets bereikt. Zoo ontstaat het moreel van een ploeg, dat doorwerkt in de geheele club.
Dit alles, vrienden van „De Volewijckers", is wat ik elke club en iederen sportman altijd weer in talrijke variaties wil inprenten en dan grijp ik naar een practisch voorbeeld, het meest sprekende, dat ik in ons voetbalwereldje ken: „De Volewijckers"! Ik zou niet weten, wàt, maar natuurlijk zal er bij U ook wel eens iets haperen. Maar het groote blijft: een rustig en betrouwbaar bestuursapparaat, geleid door een agressieve, militante, doch volkomen eerlijke figuur als Wagenaar. Een elftal van stoere knapen, dat zich de sterkste toonde en tevens tot de fairste behoorde. Nu zal het wel niet mee vallen, om zich steeds aan den top te handhaven. Het is echter ook niet noodig, om steeds de idealen te verwezenlijken, waarnaar iedere ware sportman streeft.
Nòg voert gij den titel, nòg zijt gij kampioen. Zóó het zilveren feest te gedenken, het moet een bijzonder voorrecht zijn. Maar de waarde schuilt niet alleen in de prestatie op zichzelf, doch in het bezielend voorbeeld, dat daarmede is gegeven voor de komende generaties.
Ik wensch U mijn hulde te betuigen voor wat gij tot stand hebt gebracht en ik hoop, van harte, dat wij ook in de toekomst steeds vreugde van U zullen beleven en gij van Uw sport.

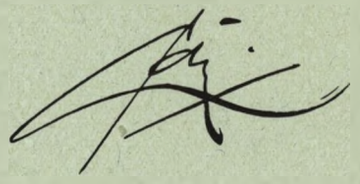

AAN ONZE JEUGDLEDEN.

De Jeugdcommissie, jullie leiders, hebben veel, zeer veel voor jullie over. Sportief bekeken, leven zij alleen voor jullie. Zij zijn van jullie, voor jullie, met jullie. Jullie zijt hun hoop, hun bloemen, hun vlinders, hun vogels; jullie bent hun tuin van het Voetbal-Paradijs.
Zij begieten jullie met hun tranen en hun bloed, als het niet goed gaat. Zij maken jullie grooter en beter met hun zorgen en bezorgdheden. Deze menschen leven in en om jullie, zij smelten zich met jullie samen, in alles wat den omgang betreft.
En beste Vrienden, niet alleen zij, maar ook Uw Bestuur. Al deze menschen willen zich voor jullie opofferen; bedenk goed wat zulks beteekent. Het is jullie plicht om voor de club te leven. Jullie zijn het been van de Volewijckers beenderen, het vleesch van het Volewijckers vleesch, het bloed van het echte Volewijckers bloed; jullie zijn de ziel van het gevoel en den wil van alles wat zich Volewijckers noemt. Als de ouderen de knoppen zijn, dan worden jullie de bloemen. Als de ouderen de poppen zijn, dan worden jullie de vlinders. Hun oneindige vrees is, dat jullie geen goede menschen worden en dat hun opofferingen niet worden bekroond. Bespaart hen deze teleurstelling, laat hun nimmer wanhopen. Zij zijn niet onfeilbaar in hun leiding geven; dikwijls zijn zij bang, dat zij te kort schieten in hun leiderlijke plicht, en zoodoende jullie club onwaardig te zijn. Verlicht hen in deze zorgen! Weest jullie de club en de Volewijckers-familie waardig. Blijft jongens met verstand; doet in alles je best! Denkt bij alles na! Vormt jullie een oordeel over alle dingen. Geeft jullie rekenschap van waar je bent, alvorens een oordeel te vormen. Tijd, ruimte en omgeving, zijn belangrijke factoren in jullie leven. Besteedt het in een edele sfeer!
Stelt vertrouwen in het werk van jullie leiders. Zij alleen kunnen niets, zij zijn maar zwakke schepselen. Zij zijn alleen maar iets, wanneer zij met jullie allen één zijn.
Weet, mijn beste jongens, dat de oprechtheid en de bescheidenheid, de fundamenteele steenen zijn van het leven en van de vriendschap. Je moet nooit liegen! De leugen is nog erger dan de ongehoorzaamheid aan leiders en ouders. De eeuwigdurende goedkeuring van duizend vleiers is niet zooveel waard als de bruuske afkeuring van een enkel eerlijk mensch. Dikwijls moeten jullie plechtig iets beloven aan Bestuur, leiders of ouders. Bedenkt daarbij dat een belofte iets ernstigs is. Jullie zijt de club onwaardig als je een gegeven woord breekt, of een belofte niet nakomt.

om te onthouden . . . . .

Het leven heeft vele moeilijkheden; gij zult ze dikwijls ontmoeten. Met uiterste inspanning, opoffering, oefening, gehoorzaamheid, liefde, bescheidenheid, dankbaarheid, en vooral: gehoorzaamheid aan allen, die jullie leiding geven, is den top te bereiken.

Eens per week leest gij dit artikel, opdat gij zult begrijpen wat wij willen. Niet voor ons zelf, maar voor jullie! En bovenal in het belang van de toekomst van onze en ook jullie dierbare club.

Leve de Jeugd van de Volewijckers!

Douwe Wagenaar, *Voorzitter.*

Zij, die niet vergeten mogen worden en .... nog iets.

Ook de adspiranten feliciteeren.

Als aanvoerder van het eerste adspiranten-elftal is het mij een grooten eer U namens alle adspirant-leden en welpen van harte te feliciteeren met het 25-jarig bestaan van onze vereeniging. Wij wenschen, dat het U gegeven is, om ook in de toekomst onze vereeniging met evenveel en zoo mogelijk met nog grooter succes te leiden.
Ook wij hopen nog lang mede te kunnen werken aan de groei en bloei van onze vereeniging en onze Groen-Witte vlag steeds hoog te houden.

A. MULLER, Aanvoerder Adsp. 1.

Als wij onze blikken terug laten gaan, naar de beginperiode van ons bestaan en wij belanden dan uiteindelijk op het punt, waarop wij ons momenteel bevinden, dan zijn wij allen overtuigd, dat er veel, zeer veel is veranderd. Van een klein onbeteekenend clubje zijn wij gegroeid tot één der grootste vereenigingen in den lande. Is dit op zichzelf reeds een bewijs van de groote levensvatbaarheid van onze vereeniging, anderzijds dienen wij toch niet te vergeten, dat zulks allemaal niet vanzelf gegaan is. De ouderen in onze club, welke zoo ongeveer het geheele vereenigingsbestaan hebben meegemaakt, zullen dit dikwijls heel gewoon vinden; zij zijn met de vereeniging samengegroeid. Behoort men tot de jongere generatie en je, zooals ondergeteekende, zoo'n beetje het „broekje" bent tusschen oudere bestuursleden met rijpere ervaring dan zal je ongetwijfeld een heel andere kijk op een terugblik op ons vereenigingsbestaan hebben.
Inderdaad, want bij een rustigen terugblik vraag je jezelf dan af: „hoe is dit alles mogelijk geweest". Het is voor den drommel niet vanzelf gegaan. Neen, dit is het resultaat van lange jaren moeizaam werken van hen, die zich geroepen voelden en het een eer vonden, dit voor hun vereeniging te mogen doen. Hoevele vergaderingen, besprekingen, trainings- en theorieavonden zijn daaraan voorafgegaan. Steeds hadden al die jaren bestuursleden, spelers en commissieleden dit voor hun club over, moeizaam bouwend aan het groote bouwwerk, dat nooit voltooid zal zijn. Want hoe groot een vereeniging ook is, en op welke hoogte zij zich ook bevindt, steeds zal men moeten blijven bouwen. In het verleden is dit zoo geweest; zoo zal het ook in de toekomst zijn.

Naast, dikwijls met name genoemde personen, bezit onze vereeniging ook een groot aantal stille steunpilaren der groen-witte kleuren.
Niet zoo heel veel is bij voorkomende gelegenheden op hen de aandacht gevestigd geweest. Daarom wil ik, bij het bereiken van de voor onze club zoo belangrijke mijlpaal, voor deze gelegenheid het gordijn wegtrekken en het volle licht laten vallen op hen, die hun man of verloofde altijd die steun hebben gegeven, welke zij absoluut noodig hadden en hebben. Tenslotte zijn zij het geweest, die hen in de gelegenheid hebben gesteld, hun werkzaamheden voor de club te doen. Niet altijd zal dit, daar ben ik van overtuigd, zonder een klein beetje gemopper hebben kunnen geschieden! Vele dames zullen ongetwijfeld hun wederhelft met gemengde gevoelens naar een vergadering of trainingsavond zien gaan, vooral als dit zoo ongeveer 4 avonden per week het geval is. Misschien wordt er dan door hen wel eens de verzuchting geslaakt „daar gaat hij weer". Andere personen, die deel uitmaken van ons vereenigingsapparaat, worden wellicht geïnspireerd door de steun van hun Echtgenoote of Verloofde tot het verrichten van groote prestaties voor onze vereeniging. Maar een feit is het, dat zij het zijn, die weten, dat hun wederhelft een zeer groot gedeelte van zijn vrijen tijd als Bestuurder, Speler of Commissielid, beschikbaar stelt voor het vele werk in onze vereeniging. Onze vereeniging is aan deze vrouwen veel dank verschuldigd. Een Eere-saluut in ons jubileumnummer is aan hen dan ook zeer zeker op zijn plaats. Laten wij van harte hopen, dat allen, die voor onze club het zoo belangrijke werk verrichten, voor nu en in de toekomst verzekerd kunnen zijn, van de volle steun en medewerking van zijn Echtgenoote of Verloofde.

Veel zal er in de toekomst nog verlangd worden van verschillende personen, om te blijven werken aan ons bouwwerk. In dit verband, zou ik als jongere een speciaal woord willen richten tot de jongeren onder onze commissieleden, met een warm woord van opwekking, om vooral het werk in onze club met beide handen aan te vatten. Zij, die deel uit willen maken van de bemanning van ons schip, zullen nimmer naar werk behoeven te zoeken, er is volop te doen. Houdt U niet afzijdig, als er een beroep op U wordt gedaan. Als wij een hecht fundament vormen, hetwelk bestaat uit jeugdige commissieleden, bijgestaan door ouderen van wier rijkere ervaring wij zoo ontzaglijk veel kunnen leeren, dan zal dit voor het Bestuur ten alle tijde een reservoir zijn, waaruit geput kan worden. Laten wij denken aan de woorden, gesproken door onzen Voorzitter: „De club geeft U uiteindelijk veelvoudig terug, van hetgeen gij hebt gegeven".
Als wij allen bezield zijn met de ware liefde voor ons *groen-wit* dan zal het ook in de toekomst met „de Volewijckers" waerachtig wel gaen".

Tom de Boer.

Historisch

De oorsprong van „De Volewijckers" ligt in de Meeuwenlaan, bij de huizen die de K.N.S.M. daar in 1920 had laten bouwen. De jongens van de bewoners van deze huizen waren namelijk enthousiaste voetballiefhebbers en men kon ze dan ook avond aan avond zien voetballen met de bal van een van hen. Deze jongens wilden al spoedig een club oprichten, maar veel kwam daar niet van terecht. In Juli 1920 stelden zij toch weer pogingen hiertoe in het werk en na een paar openluchtvergaderingen kwam de „club" er toch. De oprichters, Th. v. d. Broek, D. de Boer, P. Bonte, J. Dekker, J. Koster, J. Reekers, J. Reder en P. ter Beek, noemden hun club „Door Vrienden Opgericht". De wedstrijden die D.V.O. speelde, waren allen onderlinge wedstrijdijden en wedstrijden tegen buurtclubs en het succes was erg afwisselend. Dat er ook moeilijkheden waren, bleek toen tijdens een van de wedstrijden de bal stuk ging en er een nieuwe aangeschaft moest worden. Een inteekenlijst onder de bewoners bracht echter het noodige op en waren de moeilijkheden voor een oogenblik de wereld uit.

Om in de toekomst dergelijke gevallen te voorkomen werd een contributie geheven. Hierna gingen zich enkele ouderen met de jongens en hun club bemoeien om deze zaken te regelen. Deze ouderen waren Th. de Boer Sr., W. P. Koster Sr. en J. F. Reekers Sr. Nu werd ook voor het eerst een wedstrijd gespeeld tegen een erkende voetbalclub, „Wittenburg". De adspiranten werden echter met een 8—0 nederlaag naar huis gestuurd, waarbij de uitslag nog erg zacht was, dank zij een verzoek van één der leiders van „Wittenburg".

Door de Directie der K.N.S.M. was aan de jonge vereeniging een paar doelpalen cadeau gegeven en daarvan werd een dankbaar en nuttig gebruik gemaakt. Ook oudere spelers begonnen zich nu voor D.V.O. te interesseeren en sloten zich daarbij aan. Het gevolg was, dat men ook van D.V.O. een erkende voetbalclub wilde maken.

Daartoe werd op 1 November 1920 in een schaftlokaal een vergadering belegd. Bij het kaarslicht werd de vereeniging officieel opgericht en werd het Bestuur gekozen, dat uit de volgende personen bestond: C. Th. de Boer, Voorzitter; Tj. Visser, 2e Voorzitter; J. F. Reekers Sr., Secretaris; J. Kooi, 2e Secretaris; W. P. Koster Sr., Penningmeester en Ph. K. Corstens en K. Holland, commissarissen. Als clubkleuren werden genomen groen en wit, het broekje wit en het shirt wit met een groenen verticale baan. In deze oprichtingsvergadering werd eveneens besloten in Bondsverband te gaan spelen. Aan de N.V.B. werd registratie aangevraagd en deze werd spoedig verkregen. De naam van de club D.V.O. kwam echter reeds in den Bond voor en moest een andere opgegeven worden. Uit de opgegeven namen werd „De Volewijckers" gekozen. Deze naam was afgeleid van „De Volewijck", zooals de streek bij de Meeuwenlaan in vroeger jaren bekend was.

De eerste zorgen van de nieuwe vereeniging waren om te zorgen voor een voetbalveld en een kleedlokaal. Het geluk was met haar, want toevallig kwam het terrein van de kantoorvoetbalclub der K.N.S.M. vrij en kon „De Volewijckers" daarop beslag leggen. Het kleedlokaal, dat erg primitief was, bestond uit een oude ijskast van een der zeeschepen van de K.N.S.M. Nu kon er gespeeld worden en in 1921 werd dan ook voor het eerst aan de competitie deelgenomen en wel met 4 elftallen, 2 senioren en 2 adspirantenelftallen. Het 1ste elftal werd ingedeeld in de 2e klasse van den A.V.B.

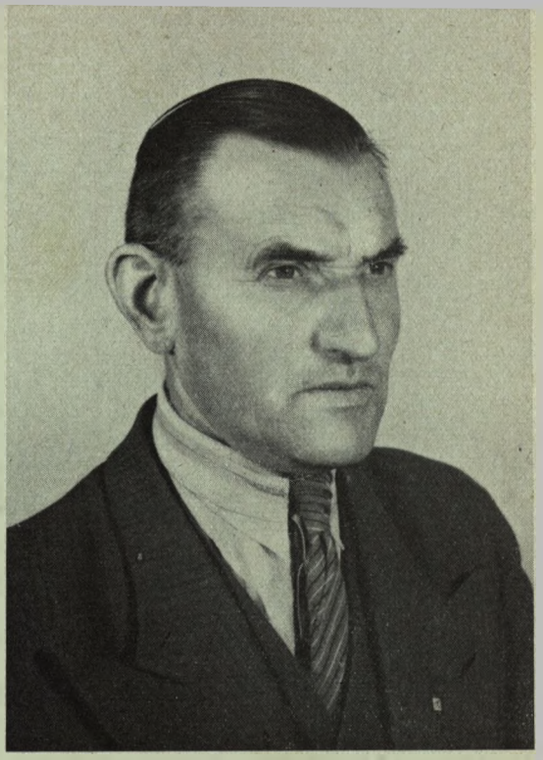

Het eerste kampioenschap.

De eerste competitie was niet erg bemoedigend, want drie elftallen eindigden onderaan, slechts het 2e elftal kon een betere, de vierde, plaats op de ranglijst innemen. Het Bestuur nam daarom flinke maatregelen en stelde de training in. Dien zomer werd er vlijtig geoefend en zag men de competitie met vertrouwen tegemoet. Dit vertrouwen werd niet beschaamd, want thans bezette het 1ste elftal de derde plaats, terwijl het 2de elftal voor het eerste Volewijckers-kampioenschap zorgde. Ook de adspiranten-elftallen kwamen nu beter voor den dag.

In bescheiden vorm werd in 1921 eveneens overgegaan tot het uitgeven van een clubblad, dat maandelijksch verscheen en dat sindsdien regelmatig is blijven verschijnen.

In de 2e Klasse van den A.V.B. speelde het 1ste elftal tot 1924, toen het bij keuze naar de 1ste klasse promoveerde.

Buiten de voetbalsport gingen er dat jaar ook voetballers de athletieksport beoefenen onder leiding van C. van Nek. Dit werd de voorlooper van de later opgerichte athletiekafdeeling.

Het 1ste elftal deed het in de 1ste Klasse

Overzicht van de belangstelling bij

Staantribune

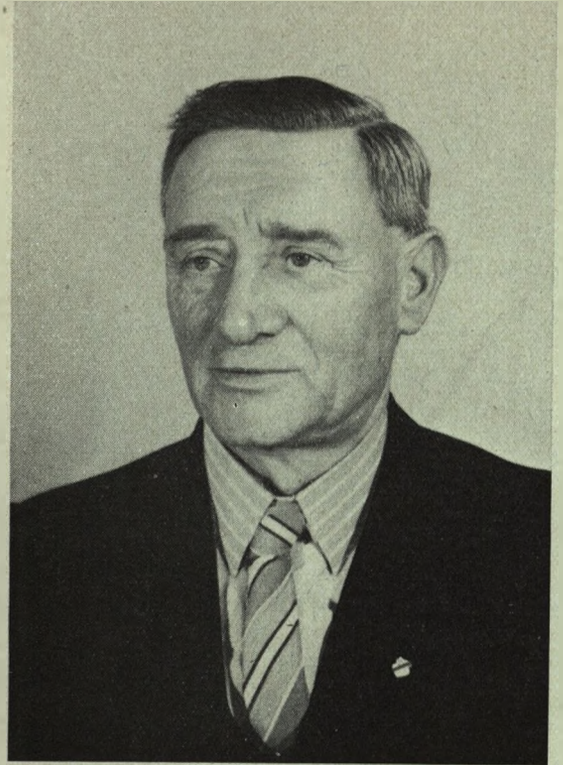

Overzicht

van den A.V.B. niet slecht en wist het eerste jaar als 5e te eindigen. Een tweede Kampioenschap werd weer door het 2de elftal behaald, dat daardoor overging naar de Reserve 1ste Klasse.
De resultaten van het eerste elftal bewogen zich in stijgenden lijn en in het seizoen 1925-1926 werd de tweede plaats bezet.
Er rezen dat jaar echter groote terreinmoeilijkheden, want door het opeischen van het terrein aan de Hamerkade, moesten „De Volewijckers" op zoek naar een ander veld. Het Bestuur stelde pogingen in het werk om een van de in dien tijd pas klaar gekomen sportterreinen te huren, maar stuitte op moeilijkheden doordat die aan den A.V.V.B. toegewezen waren. Tenslotte gelukte het, na eindelooze conferenties, tezamen met drie A.V.V.B.-clubs het terrein aan het Mosveld te bespelen. Dit was een belangrijke stap, want vanaf dien tijd dateert de opkomst en bloei der vereeniging.

De eerste promotiewedstrijden.

Het eerste seizoen dat op het nieuwe veld gespeeld werd, 1926—'27, werd reeds het Kampioenschap van de 1ste Klasse van den A.V.B. behaald en volgde promotie naar den N.V.B. Het elftal dat deze prestatie verrichtte bestond uit de volgende spelers: M. J. van Veelen, J. Corstens, A. Kievit, Tj. Visser, N. L. Verdoes, G. L. Ehrenfeldt, J. Geurts, H. v. d. Berg, J. Meulenbroek, A. van Blijenburgh en A. L. Dorlijn.
In de eerste competitie in den N.V.B. werd de derde plaats bereikt en het jaar daarop bezette het 1ste elftal de tweede plaats. De nummers 1 promoveerden automatisch, maar de Nos. 2 moesten promotiewedstrijden spelen tegen de degradatiecandidaten. De eerste wedstrijd was den uitwedstrijd tegen E.D.W., die met 2—1 verloren werd. De tweede wedstrijd op het Mosveld bracht een 6—1 overwinning, wat tengevolge had, dat er een beslissingswedstrijd gespeeld moest worden. Deze beslissingswedstrijd werd eveneens gewonnen, nu met 4—1, en was de promotie naar de 3e klasse een feit. Het promoveerende elftal bestond uit: M. J. van Veelen, J. Corstens, A. Kievit, S. H. G. v. d. Winkel, A. van Blijenburgh, G. L. Ehrenfeldt, J. P. H. Bognetteau, L. A. Dorlijn, A. v. d. Wel, H. v. d. Berg en J. Geurts.
Het tweede elftal wilde echter niet achterblijven en promoveerde naar de Reserve 3e Klasse van den N.V.B. Nu in den Nederlandschen Voetbalbond gespeeld werd, moest het veld aan hooger eischen voldoen met het gevolg, dat het terrein geheel volgens de eischen werd veranderd. De A.B.L.O.-beheerder verleende daarbij alle mogelijke medewerking.

Onze groei.

Hoe langer hoe meer leden kwamen zich, dank zij de vele successen, als lid aanmelden. In het seizoen 1929—1930 werd aan de competitie deelgenomen door 8 elftallen, n.l. 2 N.V.B., 2 A.V.B., 2 junioren- en 2 adspirant-elftallen. Ook nu werden het 1ste en 2de elftal kampioen van hun afdeelingen en moesten promotiewedstrijden spelen. Het 1ste faalde, maar het 2de hield zich kranig en kwam in de Reserve 2e Klasse. In den winter werd er geoefend door de Athletiekafdeeling in een schoollokaal en ook de voetballers namen daaraan gretig deel.
Ook in het jaar 1930—'31 behaalde het 1ste elftal het Kampioenschap, nu echter na een beslissingswedstrijd tegen Holland op het A.F.C.-terrein, die met 3—1 gewonnen werd. Ook nu brachten de promotiewedstrijden tegen B.F.C. en H.V.C. niet het gewenschte succes.
Doordat het 4e elftal kampioen werd, promoveerde het 3e elftal naar de Reserve 1ste Klasse der A.V.B., omdat zij in dezelfde Klasse speelden.
„De Volewijckers" groeide intusschen nog steeds. Er namen in 1931 al 10 elftallen aan de competitie deel en waren er ook reeds 478 donateurs bij de vereeniging.
Het seizoen 1931—'32 was minder succesvol, want nu eindigde het 1ste elftal op de 3e en het 2de elftal op de laatste plaats. Het 2de degradeerde zelfs naar de Res. 3de Klasse. Hoewel het 't jaar daarop reeds weer kampioen was, slaagde het er niet in te promoveeren. Het 1ste eindigde dit jaar op de 2de plaats en in het seizoen 1933—'34 wederom als 3e. Het 4e elftal werd in 1932—'33 kampioen en ging over naar de Reserve 1e Klasse van den A.V.B.
Met 15 elftallen nam „De Volewijckers" aan de competitie 1934—'35 deel en werden het 1e en 2e elftal kampioen. Voor de derde keer vond het eerste elftal de deur naar de 2e Klasse voor haar gesloten. Het 2e elftal nam echter weer bezit van haar oude plaats in de Reserve 2e Klasse.
De Vereeniging werd in 1934 uitgebreid met

een wedstrijd van het eerste elftal.

Zittribune

een nieuwe aanwinst, de „Supportersclub", die bij haar oprichting reeds 61 leden telde. Van het seizoen 1935—'36 valt slechts het Kampioenschap van het 5e elftal te vermelden en de promotie daarop naar de Reserve 1e Klasse. Met 19 elftallen werd in de competitie gespeeld.

Een viertal Kampioenschappen bracht het seizoen 1936—'37, n.l. van het 1ste, 3de, 7e en 8e elftal. Na een goed begin faalde het 1ste elftal in den beslissenden promotiewedstrijd tegen H.V.C. op Birkhoven en was er weer een illusie minder. De andere elftallen promoveerden respectievelijk naar de Res. 3e Klasse van den Ned. Voetbalbond en Res. 3e Kl. van den Amst. Voetbalbond.

Na een reeks spannende wedstrijden moest in het seizoen 1937—'38 het 1e met de 2e plaats genoegen nemen. Het 2e eindigde in het midden van de ranglijst, terwijl het 3de fraai debuteerde en de 3e plaats bezette.

Voor de 5e keer werd in het seizoen 1938-1939 het Kampioenschap behaald, maar ook dit keer ging een ander met de eer strijken, en kon het nog eens geprobeerd worden. Het seizoen 1939-'40 werd een nood-competitie en werd het 1e elftal in een sterke 2de en 3de Klasse-afdeeling ingedeeld, waarbij op fraaie wijze de 2e plaats werd ingenomen. Bij „De Volewijckers" bestond de hoop om bij keuze naar de 2de Klasse te promoveeren, maar deze hoop bleek ijdel en speelde het 1ste in het seizoen 1940—'41 wederom in de 3de Klasse. Ongeslagen werd het afdeelingskampioenschap behaald en in de promotiewedstrijden eindigde het gelijk met Elinkwijk, zoodat een beslissingswedstrijd noodzakelijk was. Met angst en beven togen „De Volewijckers"-supporters naar Utrecht om daar getuige te zijn van een 3—1 overwinning en dus de promotie naar de 2e Klasse een feit te zien worden.

Het 4e elftal promoveerde dat seizoen naar den N.V.B. Er waren in dat seizoen 21 elftallen en in 1941—'42 zelfs 24, n.l. 4 N.V.B.-, 3 A.V.B.- en 2 Zaterdagmiddagelftallen, en 3 Junioren- en 12 Adspiranten-elftallen.

Bekroning van onze arbeid.

Het succes in de 2e Klasse was onverwacht groot, want niet alleen werd het Afdeelingskampioenschap behaald, maar ook promoveerde het eerste elftal direct naar de 1ste Klasse na een viertal promotiewedstrijden tegen R.C.H. en D.O.S. Deze laatste wedstrijden werden in het Ajax-stadion gespeeld, daar het Mosveld hiervoor te klein was.

„Volewijckers" I, toen het startte in den N.V.B. (1927-'28).

Na vele jaren was het werk van het Bestuur en andere leiders beloond door nu het voetbalwalhalla bereikt te hebben. Het 2de elftal bezette de 5e, het derde na spannenden strijd de 2e en het vierde elftal de 4e plaats.

In de 1ste Klasse werd na een goed begin de 7e plaats bezet. Door het ontbreken van promotie en degradatie kon het 2e elftal van het door haar behaalde Kampioenschap geen profijt trekken. De uitbreiding van het aantal elftallen hield nog aan, want in het seizoen 1942—1943 namen 25 elftallen aan de competitie deel.

Het seizoen 1943—1944 vormde het hoogtepunt in deze 25 jaren, want het 1ste elftal wist zoowaar het Kampioenschap te veroveren. Dit was nog niet genoeg, want ook het allerhoogste werd bereikt, het Landskampioenschap. Deze wedstrijden werden in het Ajax-stadion gespeeld en de wedstrijden om het Landskampioenschap in het Olympisch Stadion.

Het 2e elftal zag zich het Kampioenschap juist ontgaan en ook het 3e eindigde als tweede, terwijl het vierde 8ste werd.

Door de bijzondere omstandigheden werd in het seizoen 1944—1945 geen competitie en zelfs geen andere wedstrijden gespeeld en was het een jaar van gedwongen rust.

De oorlog is thans achter den rug en onze club is er bijna ongeschonden doorheen gekomen. Gelijk met den oorlog zijn wij aan het einde van de eerste mijlpaal gekomen. Wij staan nu weer aan een nieuwe periode van opbouw, een periode die samenvalt met het aanvangen van onze tweede 25 jaren. Dat de komende jaren evenveel en zoo mogelijk nog meer successen aan onze vereeniging zullen brengen tot nog grooter bloei van ons aller Groen en Wit.

R. H. v. d. Winkel.
W. P. Koster Sr.

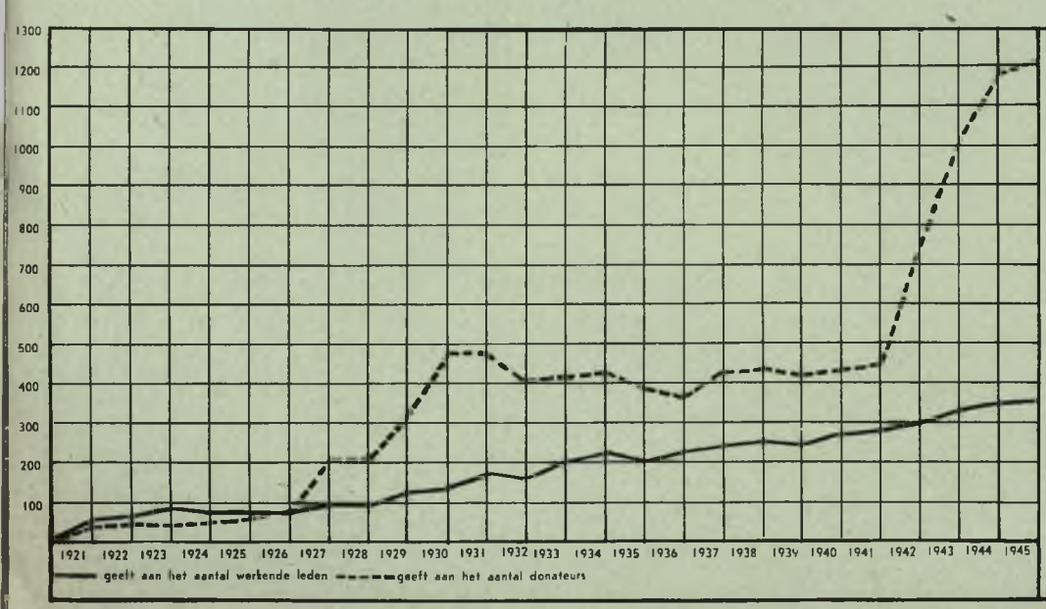

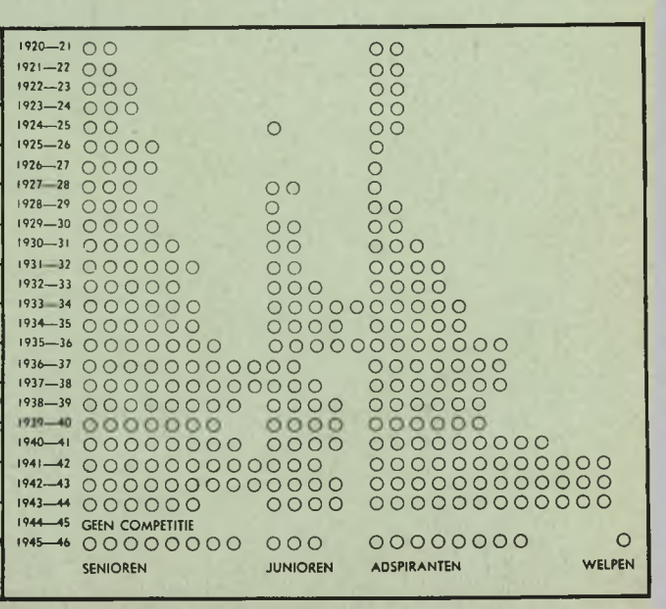

A. DE HAAN Azn.
Voorzitter van den N.V.B.
Afdeeling Amsterdam

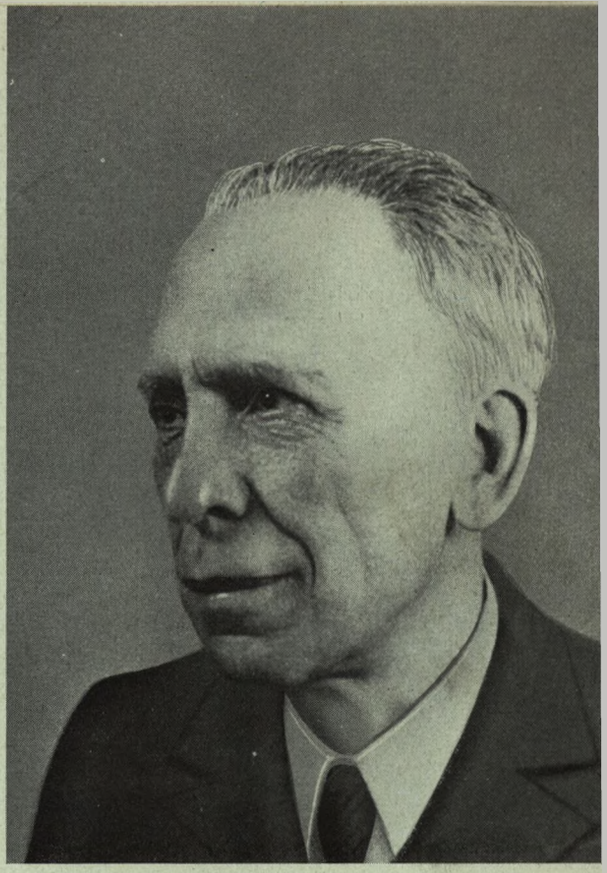

„De Volewijckers"
25 jaar

Het verzoek van de Redactie-Commissie ten zeerste op prijs stellend, wil ik als voorzitter der Afdeeling Amsterdam van den N.V.B. beginnen met de kranige jubilaresse namens ons Bestuur van harte geluk te wenschen met het 25-jarig feest en er den wensch aan toe voegen, dat zij nog vele jaren op den ingeslagen weg mag voortgaan, tot heil van haar leden en van de door haar beoefende takken van sport.

Het is een goede gewoonte bij een mijlpaal even stil te staan om den blik achterwaarts te werpen en daarna met nieuwen moed verder te gaan. Wat mij bij een terugblik op den door „De Volewijckers" afgelegden weg wel in de allereerste plaats treft, zijn de groote saamhoorigheid onder de leden en de uitstekende leiding waarin de vereeniging zich altijd heeft mogen verheugen. Het staat wel onomstootelijk vast, dat, wil een vereeniging zich handhaven, zij in de allereerste plaats moet beschikken over leden, die met elkaar en zonder afgunst op elkaars prestaties als hoogste doel beschouwen: als goede vrienden te bouwen aan een sterk geheel. Een vereeniging, die drijft op een paar uitblinkers zal wellicht gedurenden eenigen tijd goed meekomen, misschien zelfs tot de hoogste plaats klimmen, maar zij zal bij het verlies van die uitblinkers ontegenzeggelijk terugvallen, en er niet gemakkelijk meer bovenop komen. Streeft de leiding echter naar een sterk geheel, geven allen zich steeds met groote energie om met en door allen het hoogste te bereiken, dan kan het niet anders of er ontstaat een machtig bouwwerk, dat niet plotseling kan ineenstorten, doch op zijn hechte grondslag zelfs hevige stormen te verduren weet. En zoo zie ik „De Volewijckers", verbonden door een onderlinge groote vriendschapsband, geleid door een flink Bestuur met mannen als Wagenaar, Corstens en vele anderen, met leden, die zich voor athletiek en voetbal door voortdurende oefening tot groote hoogte hebben weten op te werken en niet bij een enkelen tegenslag zullen terugvallen. Zoo was het ook mogelijk, dat ondanks dat ettelijke malen de promotie van de 3e naar de 2e klasse mislukte, het eerste elftal toch steeds wéér meedong naar hooger, tot het eindelijk gelukte, om daarna in één grooten drang ook de hoogste klasse, het Walhalla der voetballers, te bereiken en daar zelfs in 1943-'44 het kampioenschap van Nederland te behalen. Zoo was het ook mogelijk eveneens in de athletiekwereld vele successen te boeken.

Amsterdam, dat toch al geen reden tot klagen heeft over de prestaties harer vereenigingen in de 1e klasse en vele malen de eer had kampioenen en zelfs de kampioen van Nederland onder zijn voetballers te mogen tellen, kan trotsch zijn op zijn Over-IJ'ers, die zoo'n schitterend voorbeeld van trouw en doorzettingsvermogen hebben gegeven. Moge het U gegeven zijn nog tot in lengte van jaren ditzelfde voorbeeld te blijven geven tot genoegen van al Uwe leden met hun dames, die zeker ook een woord van waardeering verdienen voor de door haar verleende steun, tot heil van de door U beoefende sporten in Nederland en zeker allereerst in Amsterdam.
Jongens van „De Volewijckers", ouderen en jongeren, het is een eer lid van dit flinke sport-leger te zijn. Blijft trouw op Uw post en beschermt Uw grootsche geheel met al Uw liefde en toewijding. Dan zal een grootsche toekomst steeds Uw deel zijn.

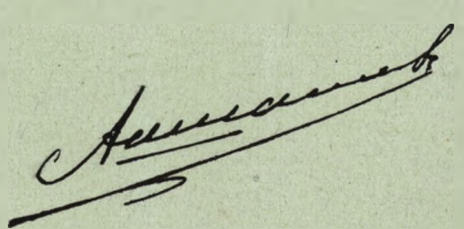

Jubileum BESPIEGE

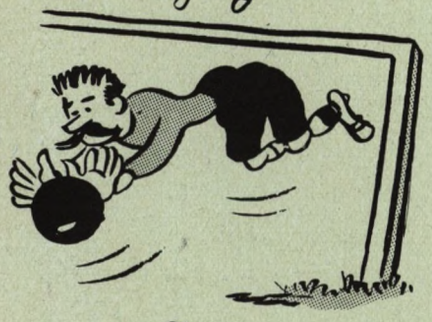

Met dit jubileum, het 25-jarig jubelfeest, een evenement voor de club, bereiken wij uit algemeen sport-standpunt bekeken niet zoo'n geweldigen leeftijd. Natuurlijk hebben wij historie, maar zij is nog piepjong. Toch heeft het zijn nut, en bovenal is het aardig, om in een summier overzicht een geregeld verhaal te lezen, van wat eertijds is geschied. Vindt Gij elders *het* historisch overzicht van de club, het leek mij wel aardig ook iets te vertellen uit het verleden. Van die gebeurtenissen, belevenissen, voorvallen, waar zoovele Volewijckers bij betrokken waren, dat ze het waard zijn gememoreerd te worden. Het zijn dan tevens antwoorden op vragen, die men mij eertijds al eens heeft gesteld.... dus ook een ietwat persoonlijk zijn. Misschien dat ik onze jongensjaren, door een sterk vergrootglas heb gezien, men neme het mij niet kwalijk.

Hoe ik tot de voetballerij ben gekomen? Wel, op een simpele wijze, op de gebruikelijke manier, zou het antwoord kunnen zijn. Eenmaal, was de eerste maal. Het contact, de kennismaking met het spel was voor mij als volgt.

Als jongen zijnde, van boeren afkomst, dwaalden wij kattekwaad bedrijvende door de geheele groote stad Amsterdam. Het operatieterrein onzer baldadigheid was gelegen op het voormalige vuilnisbeltterrein aan de Baarsjes. Daar in de buurt was ook het zoogenaamde van Rappardtzand, nabij het Van Beuningenplein. Op een Zondagmorgen van het jaar 1920, aldaar rondslenterende zag ik uit een café een stel mannen komen, allervreemdst uitgedost. Bijna naakt, alleen een gekleurd truitje aan, met een kort broekje, fantasiesokken, en.... van die rare schoenen. Zij droegen palen en latten met zich. Het maakte zooveel indruk op me, het had zoozeer mijn aandacht, dat ik ze op den voet achtervolgde. Hun doel was het van Rappardtzand. Daar werden de palen in den grond gewerkt, een lat erover heen bevestigd, en wat mij later bleek, het doel was gereed. Een lederen zak, zooals ik het eertijds noemde, kwam ook ter plaatse, en het spel kon beginnen. Hier zag ik voor het eerst een partij voetbal. Doelen zonder netten, het terrein was mullig zand, heuvels en dalen, krijtlijnen waren niet aanwezig, hoekvlaggen evenmin. Voor mijn toenmalige begrippen vond ik er veel publiek, zeer opdringerig door gebrek aan een afrastering, en erg bemoeizuchtig. Het spel was hard en wild. Zeer veel indruk maakte op mij de doelverdediger, dat was een geweldenaar. Als ik het me goed herinner was het de doelman van de Volksclub „Romein". De eerste kennismaking maakte diepen indruk op me, ik was voor het spel gewonnen. Elken Zondag toog ik naar het primitieve speelterrein, om voorloopig als toeschouwer van het spel te genieten. Pogingen om op een stadsche school het spel te beginnen, faalden door allerlei omstandigheden. Actief beoefenaar werd Uw schrijver, na zijn verhuizing naar benoorden het IJ.

In Amsterdam-Noord kwam ik op de van der Pekschool. U allen clubgenooten kent waarschijnlijk deze school met haar fraai schoolplein, laatstelijk was op deze plaats nog een speeltuin, thans is het een kale zandvlakte. Met tal van clubvrienden heb ik daar schoolgegaan. Wat hebben wij daar gevoetbald! We hadden een schoolclub, waar ik een belangrijke rol in mocht spelen. Nu weet ik zelf niet meer, of het kwam door mijn spelcapaciteiten, door leiderskwaliteiten, of.... door mijn grooten mond. Ingewijden kunnen daar misschien nog wel een antwoord op geven. Maar het was zoo, dat de slechtste speler een eigen bal had, zoomede echte voetbalschoenen.

Hij mocht met ons medespelen, onder bepaalde voorwaarden. We moesten altijd zijn bal gebruiken, en.... Wagenaar moest een voetbalschoen van hem aanhebben. Beiden waren we uitgesproken rechts, maar deze vriend was zoo gek te krijgen, dat ik zijn rechterschoen aanhad, en hij slemielig schutterde met den linkerschoen.

Welk een genietelijken tijd was dat. Om 12 uur ging de school uit, en om kwart over twaalf waren we alweer aan het nobele spel begonnen. Het waren uit- en thuiswedstrijden, op elkanders schoolpleinen. We waren rechtvaardig en eerlijk in de spelbegrippen, had de eene partij slechts zes spelers bij den aanvang, dan begon de andere partij ook met niet meer deelnemers. Successievelijk werd het aantal bij beide partijen tot elf opgevoerd. Het speelterrein was bestraat, lijnen waren er aangebracht door middel van zandstrepen. Deze schoolpartijen waren fel en hard, Joop Geurts, de Lequins, de van Boxems en anderen weten ervan mee te spreken. Het schoolplein werd begrensd door den achterkant van de huizen in de Bremstraat met tuinen. En wanneer een bal na een te harden trap in een dezer tuinen terecht kwam, dan klonk het eenstemmig „halen of betalen". De bal halen was een gewaagde onderneming, in verband met de aanwezigheid van honden en de vrouwen des huizes. Onbeschrijvelijke

J. HOVEN

HET HOOGSTE
op sportgebied bereikt.

Ruim zestien jaren geleden heb ik — daartoe uitgenoodigd door een van de meest toegewijde pioniers van Uw club wijlen den heer J. Jansen — voor het clubblad van „De Volewijckers" een artikeltje geschreven onder het motto „Het hoogste op sportgebied". Reeds in dien tijd werd ik getroffen door den geest van voortvarendheid, die duidelijk waar te nemen viel, als men met bestuurderen en spelers contact had. Later deel uitmakende van het eere-comité ter gelegenheid van het tienjarig bestaan, werd dien indruk nog versterkt. Uit het geciteerde artikeltje in Uw clubblad valt nog duidelijk op te maken, dat ik van Uwe vereeniging groote verwachtingen koesterde. Ik koos als uitgangspunt het bestaansrecht van de kleine clubs en de mogelijkheden om door clubliefde, door toewijding en kameraadschap en door een goede leiding *te streven naar het hoogste*. Stellig mag ik beweren, dat ik destijds overtuigd was, dat „De Volewijckers" „er wel komen zou", dat van deze toen in Amsterdam-Noord al populaire club toenemende kracht zou uitgaan. Maar dat inderdaad het allerhoogste bereikt zou zijn, nog vóór het zilveren feest gevierd kon worden, dat is, eerlijk gezegd, meer dan ik had durven denken, een zoo profetischen blik miste ik ten eenenmale en kan niemand gehad hebben. Het spreekt van zelf, dat het beeld van een kampioen van Nederland ook in de breinen der meest enthousiaste en voor fantasie ontvankelijke leden toen al wel eens opgekomen zal zijn, doch de nuchter denkende mensch zou vijftien jaren geleden toch laatdunkend geglimlacht hebben, als men hem met een ernstig gezicht verteld zou hebben: deze tienjarige wordt kampioen van Nederland!

Maar, al weet elke club in lagere regionen dat „de kans" om dit kunststukje van „De Volewijckers" na te doen, uiterst gering is, door te *streven* naar het hoogste wordt in eerste instantie al zeer veel bereikt. Op sportgebied, maar ook op èlk ander gebied.

Onwillekeurig schiet me in dit verband te binnen wat Karel Lotsy nog onlangs in een van zijn bekende redevoeringen als uitgangspunt koos: *„vergeet niet dat het máár sport is!"* Juist.... „maar" sport. Het is een vermaak, een tijdverdrijf, zij het ook een zéér nuttig tijdverdrijf, want het kweekt gezondheid en veel nuttigs en prettigs meer, doch.... het blijft toch altijd máár sport, óók al is men tot het hoogste op dat gebied gestegen, zelfs al is men kampioen van Nederland.

Zal men mij niet met erg booze blikken aankijken, als ik in de toch zeker feestelijk getinte jubileum-editie van de Nederlandsche kampioens-ploeg even den schijnwerper richt op de schoonheid en de aantrekkelijkheid van het leven, ook buiten de sport? Sport op zich zelf mag al niet te eenzijdig zijn. Een man die aan 't einde van zijn sportloopbaan gekomen, alleen weet te vertellen, dat hij gevoetbald heeft, heeft ontzaglijk veel gemist, máár.... een man die op rijperen leeftijd alleen nog kan gewagen van zijn leven als sportman is.... een stakkerd!

Onlangs reisde ik uren lang in gezelschap van een voetbalploeg met bestuurderen en supporters. Men sprak uren lang over voetbal, men las over voetbal, men herkauwde voorbije wedstrijden, men trad tienmaal in herhalingen en als men dan een poosje

---

Echt Hollandsch voetbal.

Het is mij in het laatste competitie- dus kampioensjaar van „De Volewijckers", wel gebeurd, dat ik na afloop van een wedstrijd, naar huis wandelende of in een café zittende, de opmerking hoorde: „ik vind het toch geen mooi voetbal", welk oordeel dan betrekking had op het spel van uwe vereeniging. En dan heb ik — tenzij de spreker behoorde tot de voetbalonvolwaardigen, de kijkers die kijken zonder te zien, met wie serieus praten over dergelijke zaken geen zin heeft — vaak met stomme verbazing en soms met eenige ergernis gevraagd: meen je dat nu heusch? Vind je nu werkelijk in dat spel niet de bevrediging die je op het voetbalveld zoekt? Met verbazing en ergernis, omdat ik dat volstrekt niet kan begrijpen. Ik zou mij zoo'n uitspraak kunnen voorstellen van een Oostenrijker of een Hongaar, menschen die gewend zijn aan, en verlangen naar hun korte tiktakvoetbal, die hechten aan de uiterlijke schoonheid van het detail, meer dan aan de groote lijn, maar van een Hollander, neen, van een Hollander niet. Want ik vind dat voetbal van de „Volewijckers" zoo heelemaal rond en eerlijk Hollandsch voetbal. Zonder fratsen en tierelantijnen, recht op het doel af. Dat is het spel dat ons nationale elftal zijn schoonste triomfen heeft geschonken, dat is het spel dat ons Hollanders ligt. In zekeren zin opportunistisch ja, maar dat is groot open spel altijd eenigermate. Gespeend van techniek, geenszins; wie een elftal als De Volewijckers technische capaciteiten ontzegt, heeft er, met verlof gesproken, geen zier verstand van.

Maar ik weet wel, waar de schoen den critici wringt. De stopper-spil methode, die nu eenmaal bij velen, die er nog nooit anders dan heel vluchtig naar gekeken hebben, zonder het essentieele ervan te zien, moet uitgeroeid worden, zooals Carthago bij wijlen Cato de Oude. U kent het verhaal van Multatuli over den man, die volgens de praatjes Barbertje had vermoord. Hoewel Barbertje zelf voor de rechtbank kwam getuigen, dat zij heelemaal niet vermoord, maar springlevend was, moest de man hangen. Zoo is het met de stopper-spil methode. Ook al kan ieder die oogen heeft om te zien steeds weer ervaren dat de goed toegepaste drie-backsmethode zoo aantrekkelijk is als het maar

gezwegen had, dan begon hetzelfde opnieuw. Er werd hier wel eens smalend over voetbalprofs gesproken, doch ik heb hier in Holland eens een Praagsch prof-team geïntroduceerd, bij wie ik 's avonds in 't hotel gaarne uren lang vertoefde. Er waren enkele voortreffelijke musici, men las Duitsche, Fransche en Engelsche boeken en men was vol van het bezoek aan 't Rijksmuseum en aan Oud-Amsterdam. Over voetbal werd niet gesproken! Ik heb deze prof-voetballers geruimen tijd later nog op hun verzoek folders en nadere gegevens over Amsterdam moeten verschaffen.

Wanneer men een mensch beoordeelt naar zijn waarde als mensch — overigens geen gemakkelijk karwei! — dan legt het weinig gewicht in de schaal, of men op sportgebied uitblinkt (al getuigt dat toch stellig wèl van energie) maar dan komt het bovenal op de geestelijke waarden aan en op de gaven van hart en verstand. Mijn hoofd-arbeid is op het gebied van sport en nog altijd houd ik ontzaglijk veel van sport, interesseer ik me voor vrijwel alle sporten en houd ik me zoo goed mogelijk op de hoogte. Dat vordert véél tijd. Tóch zou ik niet gaarne mijn verstrooiing op ander gebied van het maatschappelijk leven willen missen en blijft het ook bij mij onder alle omstandigheden „maar" sport. Toch wil ik daarmee de sport allerminst gering schatten. Want in den regel hebben degenen, die in de sport naar het hoogste streven, die dat bewust doen uit eerzucht en omdat zij beseffen, dat zij dan eerst recht de vreugde en de voordeelen genieten van hun sportbeoefening, óók de intentie en de kracht om op ander gebied het hoogste na te streven. Sport is karaktervormend en wie karakter bezit zal er zeker geen genoegen mee nemen, als men van hem zeggen moet: „hij is een goede voetballer, doch overigens presteert hij niets! En het gaat niet om het presteeren alleen. Men geniet oneindig veel meer van het leven, als men een ontwikkeld mensch is, die gevoel heeft voor schoonheid en voor humor, voor kunst — in hoe bescheiden vorm dan ook — en voor alles wat het leven verheft. En nu weet ik zeer goed, dat de opvoeding en de levensomstandigheden bij zeer velen dit besef niet aangekweekt hebben, maar als dat zoo was, dan zou van zelf sprekend zijn, wat nu door velen gemist wordt. Ik meen echter óók, dat we met den ontwikkelingsgang in de opwaartsche lijn zijn en dat de tijd langzamerhand voorbij is, waarin alleen materieel bevoorrechten de kans kregen tot een ontwikkeling, die het leven rijker en mooier maakt. Socialisatie van die geestelijke goederen ten bate van de geheele gemeenschap vindt bij mij de grootst mogelijke instemming.

Ik moge mijn ietwat zonderling jubileum-artikel aldus samenvatten: streeft naar het hoogste op sportgebied en als ge het bereikt hebt, tracht het dan te behouden, weest dan de behoudzuchtigheid in eigen persoon! Streeft echter óók, en bovenal, naar het hoogste en het mooiste, dat ons als mensch gegeven is, naar geestelijke waarden en naar een graad van ontwikkeling, die ons ontvankelijk maakt voor het mooiste, dat in dit leven den mensch geboden wordt.

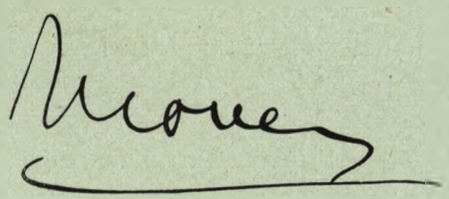

---

kan, zitten de koekenbakkers-rechters op de tribune en verklaren dat „het systeem" opgehangen moet worden, want het vermoordt het voetbal. Nota bene een wijze van spelen, die door practisch alle Engelsche profclubs wordt toegepast! Dat er ploegen zijn, die van het driebackssysteem een allerdroevigste vertooning hebben gemaakt wie weet dat beter dan ik, die al zooveel jaren met open oogen naar voetbal zit te kijken? Moet men de études van Chopin verafschuwen, omdat juffrouw Pieterse ze niet spelen kan? Of moet men ze bewonderen zooals ik doe, omdat een goed pianist ze tot een verrukking maakt?

„Volewijckers" kent dit systeem, de club speelt het zooals het moet en zij heeft er de menschen voor. En als ik dan hoor hoe een of andere would be expert beweert, dat „het een spel van verdedigen is, louter afbrekend, hopend op een ongelukje bij de tegenpartij" dan erger ik mij. Want ik mag dat spel zien: zoo'n trap van Van Gelder over de halflinie heen naar de voorhoede, zoo'n pass van Smit heelemaal naar Bakker op den anderen vleugel.

Ik zeg dit alles nu niet, omdat Volewijckers 25 jaar bestaat en dus een vriendelijk woord geboden is — uwe bestuursleden Wagenaar en Corstens, die mij kennen, weten wel dat ik, als het pas gaf, het spel van uwe club wel becritiseerd heb —, maar ik zeg het omdat ik het meen, omdat ik met velen veelvuldig heb genoten van het Volewijckersspel en dat nog heel vaak hoop te doen.

Daarom wensch ik U toe: laat U door leekenpraat niet van de wijs brengen, speelt uw spel, zooals U dat zelf wilt, en uwe club zal nog jaren een rol van beteekenis in het Hollandsche voetbal spelen.

J. VAN DEN BERG.

Zilverfestijn

Een speciaal
Volewijckers-Feestrijm.

Toen het Volewijckersbootje
Vijf-en-twintig jaar geleê
Als een armetierig strootje
Wegdreef naar de Voetbalzee,
Zei men: Nou, we kunnen varen,
Daar is alles mee gezegd;
Aan een tocht van zooveel jaren
Dacht men nog niet.... en, terecht.

Maar het kleine, fijne scheepje
Op d'ontemb're voetbalzee,
Niet meer dan een luttel streepje,
Kwam altoos op goede reê.
Hoe de wilde, woeste baren
't Bootje beukten streng en staâg,
Nimmer werd het schip bedolven
Onder 't Zout der Nederlaag.

En zoo groeide, zacht maar zeker,
Uit de eens heel kleine boot.
Heft dus thans omhoog de beker!
Een roemruchte Zilvervloot.
Snel als via 'n autostrada
Vlood de Faam van alle kant,
„Volewijckers" Sport-Armada
Werd beroemd in gansch het land.

„Volewijckers" klom ter dege
Aan het voetbalfirmanent,
Waar de Gouden Zon der Zege
d'Overwinningswagen ment.
Speciaal de laatste jaren
Waren zat van vreugd en feest,
Niemand kon haar evenaren,
„Volewijckers" werd gevreesd.

Wagenaar en zijn Getrouwen
Maakten (èn het Lot himself)
„Volewijckers", Club van Douwe,
Tot één met de Beste Elf.
Derde, tweede, eerste klasse,
Om aan 't eind van deze trap
Vriend en vijand te verrassen
Met 's lands titel, dat was knap!

Vijf-en-twintig jaren kwamen
En zij gingen, vol van roem,
Ieder denkt voor zich aan namen,
Namen, die ik hier niet noem.
„Volewijckers", dat beteekent:
Vriendschap in de hoogste graad,
Voetbal, fraai en welberekend,
Kameraadschap metterdaad.

Vijf-en-twintig voetbaljaren
Zooals deze, zijn een schat
En daar klinkt een blijde mare
Door dit feit: Proficiat!
Douwe-met-je-stoere-kerels
Proost! en 't zwaard weer aangegord
Met je ploeg van voetbalperels,
Keur op 't Goud der Voetbalsport!

PHIDA WOLFF Jr.

Rotterdam, medio October 1945.

DE VROUW

in de sport

Toen omstreeks het begin der twintigste eeuw gymnastiek en sport ook bij de vrouw in trek kwamen, werd deze beweging, zij het eerst met aarzeling, toch met vreugde begroet.

Thans, nu bijna ieder jong meisje en ook menige gehuwde vrouw één of meerdere takken van sport beoefent, kunnen we ons bijna niet voorstellen, dat het vroeger anders is geweest.

In zeer vele landen wordt door de vrouw van alle rangen en standen sport beoefend.

De waarheid van het gezegde: „Een gezonde geest in een gezond lichaam", door spel en sport, wordt algemeen meer ingezien.

We mogen ons verheugen, dat ook onze arbeidersmeisjes zich steeds meer tot de sport aangetrokken gaan gevoelen.

De arbeidster in de fabriek, het meisje in het confectiebedrijf en dergelijke beroepen, krijgen door de sport de noodzakelijke compensatie tegen het eenzijdige, zittende of staande werk, dat zij dag in dag uit moeten verrichten. De huisvrouw blijft frisch en jong en beter berekend voor haar taak, die in dezen tijd, toch zeker geen eenvoudige genoemd mag worden.

De gemakkelijkste sportbeoefening voor de vrouw is wel de wandelsport. Hierbij leeren menschen uit de meest verschillende standen en beroepen elkaar kennen en.... waardeeren!

In de oorlogsjaren heeft menige vrouw getoond wat zij waard is op het gebied van loopen, doch het wandelen kunnen we nu weer voor ons plezier gaan doen en onder het zingen van vroolijke liedjes worden ongemerkt vele kilometers afgelegd.

In de turnwereld is het vrouwelijk element wel het meest vertegenwoordigd.

Wat betreft de watersport, blijkt, dat deze ook reeds in vroeger dagen door vrouwen beoefend werd, zij het dan ook, dat zij meestal slechts een passieve rol vervulden.

Denken wij bijvoorbeeld aan het baden strandleven ongeveer een 40 jaar geleden; toen was het een waagstuk, dat een ondernemende vrouw zich in de zilte baren waagde.

Met een koetsje werd de zee ingereden opdat men haar toch vooral niet van dichtbij zou zien in haar, overigens toch alleszins decent badpak.

Een lange pofbroek en hooggesloten jak met mouwen en bovendien lange kousen en badschoentjes, die door om het been gekruiste banden vast gehouden werden en de parasol volmaakte het geheel tegen het bruin worden of een pikante sproet.

Gelukkig zijn we daar overheen en zien we de vroolijke, frissche meisjes naar de sportvelden trekken, sprankelend van levensvreugde.

In de vacanties is het een genot ze bezig te zien op de meren met een jol en ze te zien duiken in het zilte nat.

Ook de handbalsport gaat meetellen en we vinden hier heel wat pittige speelsters, die vol energie zich toeleggen op het gezamenlijke spel, dat naar een overwinning voor hun club moet leiden.

De individueele sport, waaronder vooral de athletiek gerekend moet worden, is ook een geliefkoosde sport der meisjes.

Doch al is deze sport individueel, U moet een supportstertje op de tribune eens gadeslaan bij een ren op de „100 meter" harer clubgenoote. Zij glundert van trotsch dat haar club de overwinning behaalt.

Heeft U bij een voetbalwedstrijd wel eens naast een enthousiaste sportliefhebster gezeten?

Heeft U wel eens gezien dat ook de vrouw, die naar een wedstrijd kijkt, kan meeleven met haar club?

Menige hoed van een heertje kwam gedeukt uit den strijd en het been van den man, die toevallig naast zoo'n enthousiaste dame zat, was menigmaal blauw.

Vele vrouwen kwamen door het kijken naar een wedstrijd tot de ontdekking, dat ze zelf ook aan sport konden gaan doen.

Zoo valt er gelukkig overal een levendige sportbeoefening waar te nemen, die aan duizenden vrouwen en meisjes niet alleen prettige ontspanning bezorgt, maar ongetwijfeld ook van onschatbare waarde zal zijn voor een gezonde ontwikkeling naar lichaam en geest.

Om dit te bereiken was het ook de meening van het bestuur van onze vereeniging, dat bij „De Volewijckers" gelegenheid moest zijn om ook die sporten te beoefenen, waar vrouwen actief aan konden deelnemen.

Reeds in 1932 traden de eerste vrouwelijke leden tot de vereeniging toe. In 1943 werd er definitief een handbalafdeeling opgericht, waar de dames thans zelfs in de meerderheid zijn.

Toch wordt de sport door de dames in het algemeen nog te weinig beoefend. Zeer velen zien we tijdens wedstrijden nog op de tribune zitten; het zou prettiger zijn zelf eens te oefenen en te trainen om zoqdoende een actief lid in de sport te worden. Laten wij hopen, nu de verschrikkingen van den oorlog voorbij zijn, dat onze dames en meisjes weer vol energie de trainingsavonden en wedstrijden zullen bezoeken.

Zoodat ook wij over 25 jaar tegen elkaar kunnen zeggen: „De voetbalafdeeling gaf het voorbeeld, maar wij zijn gevolgd!"

Hopend, dat vele meisjes den weg naar de sportvereenigingen weten te vinden, strevend naar gezondheid en levensvreugd.

Griet Lans-Wagenaar.

PH. K. CORSTENS

1920 — 1945

Het eeresaluut zijner clubgenooten.

Het is haast vanzelfsprekend, dat men in een Jubileum-uitgave, de menschen voor het voetlicht haalt, die de club hielpen groot maken. Wij zouden verschillende personen als edelgesteente onder de loupe kunnen nemen, een levendige glans zou ons toestralen; echter.... één steen blinkt boven alles uit, in fraaiheid, in duurzaamheid, in hardheid. Deze parel, de sieraad van onze Volewijckerskroon draagt den naam van Ph. K. Corstens. Voor ons zijn naaste medewerkers: Karel!

Als wij, door de beperkte plaatsruimte gedwongen, hem, op bescheiden wijze, zeer in in het bijzonder eeren, dan is zulks alleszins gemotiveerd. Onze club jubileert, maar ook Karel Corstens. Dezer dagen herdenkt hij zijn 25-jarig Bestuurslidmaatschap. En dat niet alleen.... 25 jaren achtereen heeft hij leiding gegeven in onze club, op verschillende en moeilijke posten.

Een tijd van dienen, van opofferingen, van energieke werklust voor zijn geliefde vereeniging, behooren tot het verleden.

Niemand in de club kan zich met hem meten; al zijn vrijen tijd, zijn nachtrust, zijn vacanties, gaf hij aan de club. Ph. K. Corstens is een zeer eigenaardig persoon in onze sportgemeenschap. Door buitenstaanders wordt hij als ietwat stug beoordeeld. Wanneer hij lacht, dan is het zoo belangrijk, dat de sportbladen het vermelden. Hij lijkt inderdaad altijd somber gestemd, wat pessimitisch. *Dit alles is slechts schijn, omdat velen Corstens niet van nabij hebben meegemaakt.*

Zijn sombere gelaatstrekken zijn niet in overeenstemming met zijn humeur, het zijn de gevolgen van de volledige overgave aan zijn clubwerk. Dit neemt hem geheel in beslag, tot het uiterste is hij altijd gespannen, werkzaamheid en handelend optreden worden elken dag van hem gevergd.

Secretaris te zijn van de grootste sportclub in het land, is geen voordeelig en gemakkelijk ambt. Temeer daar hij ook maar een gewone amateur is. En laat ik er direct aan toevoegen, een meer dan 100%! Want hij is tegen alles, wat maar even naar vergoedingen zweemt. *De grootste bewondering moet men hebben voor de eenvoudige scheepstimmerman, die, zonder speciale schoolopleiding, een club, als „De Volewijckers", op papier waardig weet te vertegenwoordigen.*

Voor „De Volewijckers" is zijn werk, dat zich niet alleen tot de secretariaats-werkzaamheden beperkte, maar zich tevens tot in diverse commissies uitstrekte, van onschatbare waarde. Zijn verdiensten voor de sport in het algemeen komen tot uiting in zijn benoeming tot lid van Verdienste der Afd. Amsterdam van den N.V.B.

Vanaf de oprichting zit Corstens in het Bestuur; hij is begonnen als Commissaris, van 1921—'23 was hij 2e Secretaris, vanaf 1923 met één jaar onderbreking, omdat hij tot het Voorzitterschap werd geroepen, heeft hij het Secretariaat waargenomen.

Ruim 21 jaren Secretaris, het is een weinig voorkomend gebeuren! In het tijdvak 1920—'45 nam hij nog de volgende functies waar:

18 jaar lid van de Pers- en Propaganda-Comm.; 9 jaar lid van de Elftal-Commissie; 7 jaar lid van de Keuze-Commissie; 5 jaar lid van de Zaterdagmiddag-elftal-Commissie; 3 jaar lid van de Jeugd-Commissie; 6 jaar lid van de Zilveren Pont-Commissie; 5 jaar lid van de Feest-Commissie; 4 jaar lid van de Reglements-Commissie.

Zijn leven is volkomen gevuld geworden met alles wat de Volewijckers betreft. In deze hulde moeten wij oogenblikkelijk zijn vrouw betrekken, waar hij volkomen op kan en mag rekenen. Mevrouw Corstens neemt bij zijn afwezigheid zijn zaken waar, en hoe!

Familie Corstens, namens „De Volewijckers" van harte gefeliciteerd met het 25-jarig jubileum uwer leiding aan de club. Wij hopen dat er nog vele gelukkige jaren moge volgen, voor Uw gezin en onze club, tot heil van ons geliefd Groen en Wit!

J. Koster.

Als oefenmeester *bij „De Volewijckers . . .”*

Het eerste contact met „De Volewijckers” was onbewust. Ik woonde namelijk als toeschouwer den wedstrijd Elinkwijk—De Volewijckers bij in het Utrechtsche Stadion. Daar werd „De Volewijckers” tweede klasser. Daar zag ik, naar ik meen Joachim de yell dirigeeren. Wim van Gelder de ballen een ontzaggelijk eind uittrappen, Piet de Boer Otto Blom lam leggen, Daan en Dirk doelpunten.

Ik weet nog hoe ik onder Utrechtsche voelbalsupporters als mijn meening te kennen gaf, dat „De Volewijckers” dichter bij de bovenste plaats in de tweede klasse zou eindigen dan bij de onderste. Niet wetende, dat ik enkele maanden daarna „De Volewijckers” zelf zou trainen.

Het meer bewuste contact ontstond, toen „De Volewijckers”, via mijn toenmalige vereeniging U.V.V., contact zocht. Mijnheer Corstens sprak ik voor het eerst in het Amstelstation. En als ik er nu over nadenk, dan ontwikkelden de eerste gebeurtenissen zich niet zoo erg vlot. In de eerste plaats sprak ik de naam van mijnheer Corstens verkeerd uit. Dan zou ik trachten nog een wedstrijd te zien van „De Volewijckers” in het Zilveren Pont tournooi. Ik was namelijk met U.V.V. bij de Arol-bekerwedstrijden. Daar kwam niets van. Tijdgebrek. Toen zou er een proeftraining gegeven worden. Mijnheer Corstens en ik liepen elkaar mis, ik sloeg den weg naar het D.W.V.-terrein in, maar eindelijk kwam ik, véél te laat, toch op Buiksloot.

Proeftraining, proefbespreking, onderhandeling!

Het gevolg was, dat de affaire doorging.

Wie vergeet de training in het gebouw van de Nieuwendammerham? Waar bij het „kegelen” Arie Konradt na een charging steun zocht aan de muur en door de geheele muurbetimmering heen drukte? Waar Gerben Wagenaar zijn ervaringen over de elfstedentocht vertelde?

Besprekingen in die groote, holle zaal. En toch ging het! Wij werden kampioen, ondanks de 1—0-nederlaag tegen O.S.V. en de 4—3-nederlaag in Culemborg, waar na elk doelpunt door onze aanvallers gemaakt, prompt het leder in ons net verdween.

Wie vergeet de promotiewedstrijden tegen D.O.S. en R.C.H.? Wat een uiterste concentratie, welk een geladenheid zat er toen al in ons elftal op die regendag in het Ajax-stadion toen de beslissende wedstrijd tegen D.O.S. gespeeld moest worden. Het „Herrenvolk” zat in het stadion, dus moest er op Voorland uitgekleed worden in minimale kleedkamers. Maar wij kwamen er!

Twee seizoenen in de eerste klasse en toen kampioen, ja kampioen van Nederland. Welk een prestatie deze rush in drie jaar van de derde naar de eerste klasse, 1941-1944.

Nog versch zal dat in ieders geheugen liggen.

— Hoe was dat mogelijk?

En NU na eenigen tijd bezinning, vertel ik U, dat het kwam door de mentale gesteldheid van het elftal. De mentale gesteldheid gevormd door de hechte vriendschapsband, de bereidheid te offeren, de strijdvaardigheid, de eenvoud en de uiterste wil het hoogste te bereiken. Daarbij werd het stopperspilsysteem perfect gespeeld. Niet door het eene alleen, zonder het andere, EN door de geestelijke waarden, EN door het stopperspilsysteem ontstond deze unieke prestatie.

— „Het stopperspilsysteem maakt marionetten van de spelers”, beweren de felle tegenstanders, die, het zij terloops opgemerkt, het systeem NIET doorgronden.

— Zou cliché-voetbal ooit tot een kampioenschap van Nederland kunnen voeren? Natuurlijk niet. Onze spelers laten daarbij hun gedachten gaan, zij laten niet voor zich denken, maar zij denken en doen ZELF. Zij doorgronden het „waarom”. En zoodoende vormen zij een hechte eenheid in het veld met hun systeem, daarom zit er een groote homogeniteit in het elftal. Het ELFTAL presteert door het individueel vrije optreden van de spelers.

Onze spelers denken ZELF, zij doorgronden het „waarom”, ook van problemen die niet onmiddellijk op het systeem slaan.

Zoo was er na een training eens een debat tusschen Dirk de Ruiter en Ferry van Steen. Dirk heeft in een uiterst fel tempo zijn ronden geloopen en Ferry is ver achter gebleven.

—Ik haal er uit, wat er in zit, zegt Dirk, anders heb ik er niets aan.

— Je moet je niet stuk loopen, zegt Ferry, als ik dat hooge tempo van jou zou volgen, dan zou ik stuk zijn.

Een andere keer heb ik een gesprek met Joop de Busser. Hij merkt op: „Als elke speler een bal krijgt en hij mag met die bal doen wat hij wil, dan moet uit zijn handelwijze met de bal zijn ambitie, zijn aanleg en zijn persoonlijkheid spreken”.

Dergelijke spelers zijn in staat het stopperspilsysteem te spelen met het *hoofd* en het *hart*, dus met verstand en met gevoel!

Maar ik trainde niet alleen het eerste elftal. Laten wij een groote sprong maken.

— De Welpen!

In 1943 werd besloten een welpenafdeeling op te richten. Een zestigtal peuters van onder de twaalf jaar werden op mij losgelaten. Die oefende ik de geheele zomer om er vijf en twintig „uitverkorenen” uit te halen, die voor vijf cent „lid” werden.

Leuk goed. Geweldig geestdriftig! Na afloop kan je aangeklampt worden door één van drie turven hoog, die met heilige ernst vraagt: „Ben ik best geweest, meneer?”

— En of, kerel, je was een van de besten!

Met een glimlach van zalige genoegdoening, de neus in de wind, stapt hij weg. „Hoe zalig is het als de jongenskiel om de schouders glijdt”. Over aanleg voor voetbal gesproken. Een welpenelftal speelt. Er wordt een doelpunt gemaakt. De rechtsbuiten zet voor. De midvoor krijgt de bal op kophoogte, maar hij staat te ver van het doel om de bal op het doel te koppen. Hij kopt de bal achterover. De linksbuiten komt reeds naar binnen rennen en vangt de bal op zijn rechterlaars om het leder ineens in te knallen!

— „Je hebt het, of je hebt het niet”, zegt men wel eens.

Dan is daar nog de selectie. Als een adspirant, junior of senior zich aanmeldt, zal hij eerst aangenomen worden, als zijn aanleg voor voetbal een behoorlijke voetballer waarborgt. Er kan over deze maatregel gedacht worden, hoe men wil, een feit is het, dat indien deze maatregel niet toegepast was, de vereeniging overstroomt was geworden met honderden

JOOP *in zijn penhouder.*

Zeer gaarne voldoe ik hierbij aan het verzoek der P.P.C. om, ter gelegenheid van ons 25-jarig bestaan, eenige regels hieraan te wijden.
Voorop gesteld, dat men mij voor deze gelegenheid als schrijvende voetballer de noodige clementie verleent wat betreft de stijl, zinsbouw, indeeling en wat dies meer tot het gebied der hoogere journalistiek behoort.
Maar dat ik nochtans, mijn feilen bewust, de vulpen heb gegrepen, vloeit enkel en alleen voort uit het feit, deze unieke gelegenheid te benutten en enkele regels te schrijven namens het eerste elftal. Als gebruikelijk, even stilstaande bij dit jubileum, dringen zich herinneringen naar voren, die één groote, steeds opgaande lijn vormen met als hoogste punt het behalen van het Kampioenschap van Nederland in het seizoen 1942—1943.

Daarover is reeds veel gezegd en geschreven. We zijn op papier nog steeds de kampioen van Nederland. Maar wat voor ons belangrijk is, en dat dienen wij goed te begrijpen: het is *historie*. Het behoort tot de geschiedenis der afgeloopen vijf en twintig jaren. En daarom is dit jubileum een bijzonder jubileum, daar wij als niets begonnen, thans als Kampioen van Nederland deze periode afsluiten.
Hiervoor brengen wij als spelers een eeresaluut aan het Bestuur voor haar eminente leiding en zijn er van overtuigd, dat wij zonder deze leiding nooit die successen voor de vereeniging hadden kunnen bevechten.
Maar tevens ligt daar in opgesloten de enorm zware taak welke ons wacht bij den start voor de volgende vijf en twintig jaren. De structuur van onze club is echter hecht en sterk. Daarbij komt, dat wij over een jeugd beschikken, die zoowel kwantitatief als kwalitatief het allerbeste voor de toekomst in zich verborgen houdt. En tenslotte nog een belangrijke factor en zeker niet de minst belangrijke. Wij beschikken gelukkig over een leiding in onze vereeniging, die in het verleden reeds prachtige proeven van bekwaamheid aflegde en die ook in de toekomst onze vereeniging met vaste hand zal leiden en nog tot vele successen zal weten te voeren.
Daarom ook Bestuur namens het eerste elftal onze hartelijke gelukwenschen bij dit jubileum.
Wij voor ons zijn ervan overtuigd, dat er onder Uw eminente leiding nog een zeer groote voetbaltoekomst voor ons aller Groen en Wit te bereiken is.
Het zij zoo.

J. de Busser, Captain 1e Elftal.

---

nieuwe leden. Hierdoor zou onvoldoende accomodatie geweest zijn. En er zou zijn een overvloed van stuntelaars, een massa van eeuwige halfbakken voetballers, die elke vooruitgang van den werkelijken voetballer tegenhouden.
Zeker, een verbolgen vader merkt wel eens op: „Die vent weet er niets van, verstaat zijn vak niet, het is nog niet te zien of mijn zoontje kan voetballen".
Maar dan is dat zoontje afgewezen, met een duidelijk gemis aan eenigen aanleg. Dat zoontje zou een stuntelaar zijn voor een van de laagste elftallen, één die altijd achteraan komt, één die een minderwaardigheidsgevoel zou kunnen krijgen, één die beter voor zichzelf een andere sport kan kiezen.
— Wat is nu het gevolg?
— Dat „De Volewijckers" zoo langzamerhand een sterke jeugd krijgt. Het eerst deden de twaalf adspiranten-elftallen van zich spreken in 1944 door zeven kampioenen op te leveren en vier elftallen op de tweede plaats. De junioren zijn nu aan het sterker worden. Logisch is dat sterker worden: de adspiranten worden juniores. Een goed gehalte aan adspiranten moeten goede juniores geven. Zorgt dus voor *goeden* aanvoer.
Bij de uiterst snelle promotie van het eerste elftal raakte de positie van de lagere elftallen in een precair stadium. Met name het tweede en derde elftal spelen te laag. De formatie van het huidige tweede elftal wekt echter groote verwachtingen. Ziet, hier verschijnen een groot kwantum oud-juniores met goeden aanleg. Er moet perspectief in een reserve-elftal zitten, d.w.z. het elftal dat prestaties moet gaan leveren, hier promotie, moet nog naar zijn hoogtepunt toegroeien. Wat hebben wij immers aan een elftal, dat promoveert, maar dat aan het eind van zijn kunnen is?
Geen perspectief is er met spelers van zeven, acht, negen en twintig jaar, die uit het eerste elftal verdwenen zijn, wel met jonge spelers, die nog lang niet aan het eind van hun kunnen zijn. En ook: een goed junior mag nooit te laag worden ingedeeld, anders „verdrinkt" zijn aanleg in de massa van middelmatigheid.
Vier jaar ben ik nu werkzaam bij „De Volewijckers". In deze vier jaar sprong het eerste elftal van uit de derde klasse tot het landskampioenschap, kwam er een tweede elftal met groote ambitie en capaciteiten voor de bovenste plaats in de reserve tweede klasse, waarin voorheen een bescheiden rol gespeeld werd, werden de juniores sterker door den aanvoer van de vele kampioenen, die ontstonden bij de adspiranten.
Denkt niet, dat ik dit aanhaal om mij op de borst te slaan en te zeggen: „Mijn werk". Zeker niet! Ik wil er op wijzen, dat een dergelijke gang van zaken afhangt van aller nedewerking en velerlei factoren. *In de eerste plaats presteeren de spelers het zelf.* En vooral moet daar in de vereeniging een goede leiding zijn van bestuur en commissies en ik denk aan Keuze-, Elftal- en Jeugdcommissies.
— En de toekomst?
Indien *eenvoud* in de harten van de eerste elftalspelers gegrift staat, er geen blasé gedachten komen van te denken „er reeds te zijn", maar, indien zij blijven beseffen, dat er altijd nog te leeren valt, dan zijn wij op den goeden weg. Als daarbij begrepen wordt, dat komende successen alleen met inzet van *alle* nergie, bereikt kunnen worden, waarbij vroegere prestaties niet meetellen, dan kunnen wij nog veel presteeren. Als daarbij het tweede elftal met zijn jeugdig vuur, met verstand en ziel speelt, zal het kunnen promoveeren. Onze jeugd kan sterk blijven en sterker worden onder de huidige maatregelen en onder de vaste leiding van de jeugdcommissie.
— Vijf en twintig jarige, slechts vier jaren van Uw bestaan maakte ik mee, maar ondanks dat de wereld in brand stond, er een tijd van slavernij, rechteloosheid en willekeur was, het maatschappelijk leven volkomen ontwricht werd, er haat, moord en liederlijkheid door de wereld waarden, waren deze vier jaren in mijn periode als voetbaloefenmeester de meest plezierige, de meest succesvolle en de meest leerzame. Dat moet *U alles* zeggen.

De Volewijckers proficiat!!

J. v. d. Leck.

„Als op rolletjes" . . . .

loopt onze groote „Volewijckers"-familie door de energieke leiding van ons bestuur en de diverse commissies, waarvan wij hieronder een overzicht geven, alsmede een foto van de personen, die hun vrijen tijd daarvoor beschikbaar stellen.

Eereleden:
W. P. Koster.
B. Boogaard.
Tj. Visser.
R. H. v. d. Winkel.
J. Meulenbroek.
Ph. K. Corstens.
J. Jansen †

Leden van verdienste:
A. C. Blok.
A. B. Lequin.
K. C. H. Koorstra.

Bestuur:
D. Wagenaar, voorz.
Ph. K. Corstens, secr.
H. J. Droste, penningm.
K. Kamstra, 2e voorz.
Th. de Boer, 2e secr.
J. Geurts, 2e penningm.
P. P. Fechter Sr., Comm. Mat.
F. I. v. d. Hilst, Comm.
J. Koster, Comm.

Keuzecommissie:
D. Wagenaar, voorz.
Ph. K. Corstens, secr.
J. Geurts, lid.

Elftalcommissie:
P. P. Fechter Sr., voorz.
K. Kamstra Sr., secr.
J. Herfst, 2e secr.
C. A. M. Niekerk, lid.
E. ten Brink, lid.
B. v. Slochteren, leider.
G. de Jong, leider.
J. Bognetteau, leider.

Jeugdcommissie:
H. J. Droste, voorz.
F. I. v. d. Hilst, secr.-penn.
J. Th. Broeren, 2e secr.

Sub-comm. Junioren:
K. W. Buis, secr.
H. A. Baars, lid.
F. v. Rheenen, lid.
A. C. Blok, leider.
P. v. Emmenes, leider.

Sub-comm. Adsp. 14—16 jaar:
J. Th. Broeren, secr.
W. C. v. d. Zeys, lid.
P. Boekhof, lid.
R. M. Stoop, leider.
H. Erbé, leider.
K. Veekman, leider.
J. Jimmink, leider.
H. J. de Wijs, leider.

Sub-comm. Adsp. 12—14 jaar:
F. I. v. d. Hilst, secr.
G. B. Lequin, lid.
P. I. de Jager, lid.
J. Henrotte, leider.
G. Hendriksze, leider.

Welpen-afdeeling:
G. B. Lequin, secr.
P. I. de Jager, lid.

Pers- en Propaganda-comm.:
Ph. K. Corstens, voorz.
J. Hogeweg, secr.
J. Weisscher, penningm.
P. de Boer, redacteur.
J. F. van Blerk.

Enquête-commissie:
D. Herfst, secr.
J. H. Voordenhout.
D. de Jongh Sr.

Financieele Commissie:
H. Erbé.
A. H. Kappelhof Jr.
J. Hendriksze.

Athletiekafdeeling:
J. H. Hoekstra, voorz.
W. F. Groen, secr.
Mej. D. Bleeker, penningm.
B. Tijms, 2e voorz.
Ph. de Kat, 2e secr.
Mej. J. J. Sijmons, 2e penn.
W. P. Heemskerk, comm. Mat

Terreincommissie:
Ph. K. Corstens, voorz.
J. H. Voordenhout, secr.
J. Koster, lid.

Schaakafdeeling:
B. v. Slochteren, voorz.
A. H. Kappelhof Jr, secr. wedstrijdleider.
F. v. Rheenen Sr., penningm.
F. v. Rheenen Jr., alg. adj.
L. J. Segers, comm.

Feestcommissie:
H. Erbé, voorz.
Th. de Boer, secr.
P. Lequin, penningm.
A. C. Blok.
G. de Jong.
P. de Lange.
C. J. C. Sudfeldt.

Supportersclub:
A. H. Kappelhof Jr., voorz.
J. F. van Blerk, secr.
P. Visser, penningm.
J. J. F. Weidema, lid.
J. Bognetteau, lid.

Comm. Jubileumnummer 1945:
P. de Boer.
J. Weisscher.
J. Hogeweg.

Techn. Comm. Athletiek:
L. Korting, voorz.
J. J. Walther, secr.
F. Bognetteau, lid.

Handbal-Commissie:
J. H. Hoekstra, voorz.
Mevr. G. Lans-Wagenaar, secr
Mej. L. Tijms, penn.

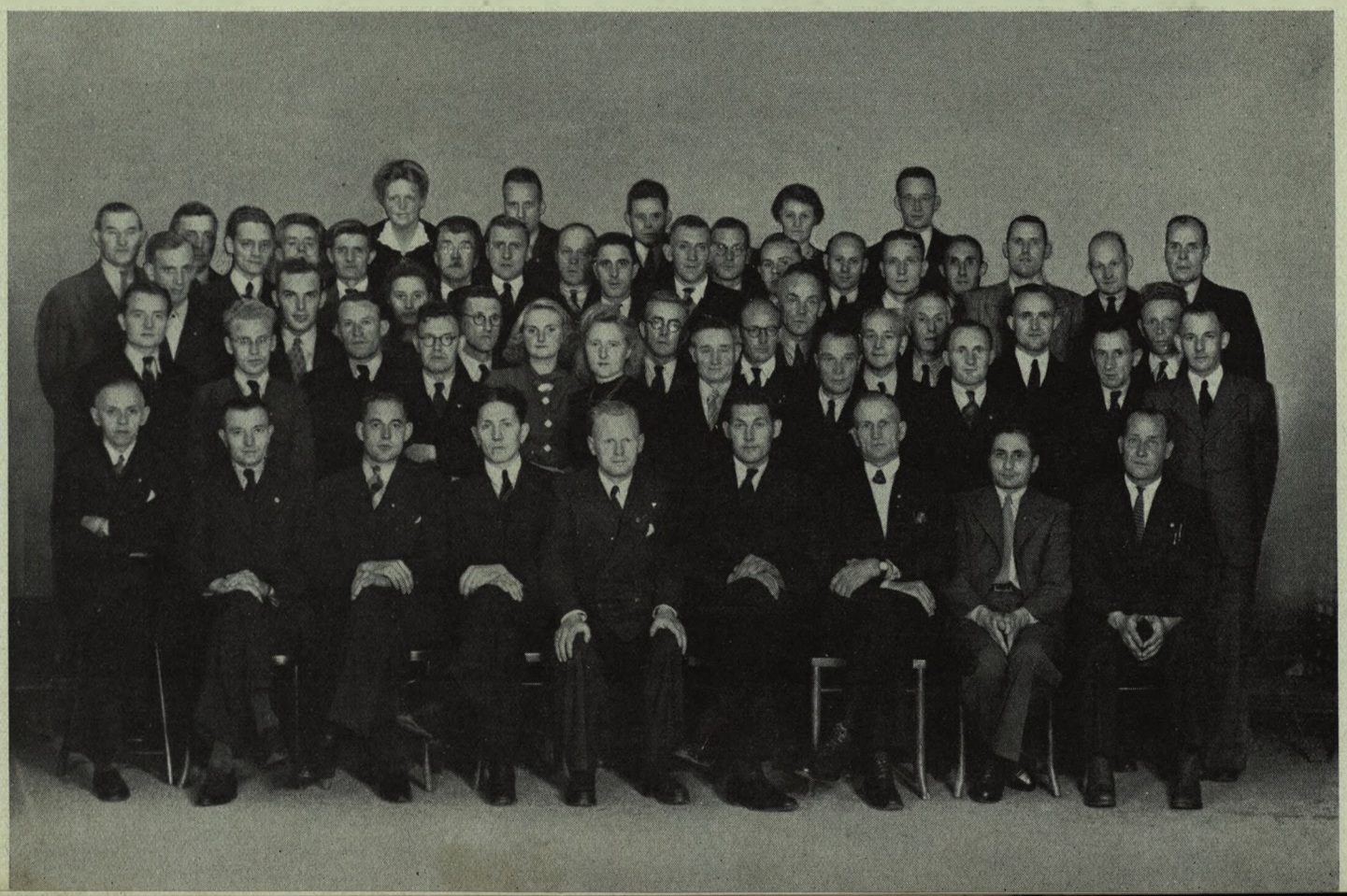

25 jaar voetbal en training.

Het mag als een teeken van vooruitstrevendheid beschouwd worden, dat feitelijk reeds vanaf de prilste jeugd onzer vereeniging, er groote aandacht is besteed aan de voetbaltraining.
Het behoeft wel geen betoog, dat al naar gelang de financieele capaciteiten van de vereeniging stegen, het peil van de oefenmeesters zich steeds in stijgende lijn bewoog.
Wanneer ik hierboven sprak dat reeds vanaf de prilste jeugd het nut van training is ingezien, dan is dit zeker niet overdreven. In het seizoen 1922-1923 werd reeds voor het eerst overgegaan tot ernstige training der leden. Eén onzer leden, n.l. Herman Bourgonje, nam in den zomer van dat seizoen de leiding van de training op zich Bourgonje was in die dagen een technisch zeer knappe voetballer, en veruit de beste speler van het 1e elftal. In die zomer en de daarop volgende heeft hij de eerste beginselen van een methodische training bijgebracht. Het jaar daarop vertrok hij naar Hollandia en waren wij onzen uitstekenden leider kwijt. Vanzelfsprekend waren de middelen er toen nog niet, om over te gaan tot het aanstellen van een anderen trainer. Gedurende het seizoen 1924-1925 werd onze doelverdediger Cor v. Nek belast met de training. Men vond dit in die dagen ongetwijfeld geen ideale oplossing en werd omgezien naar een anderen, dien ten slotte ook gevonden werd.
In het seizoen 1925-1926 werd voor het eerst overgegaan tot het engageeren van een betaalden oefenmeester. De keus was gevallen op Henk Hordijk, de spil van het in die dagen zoo beroemde Ajax-elftal. Hordijk heeft twee seizoenen de training van onze jonge club geleid, en ik kan hier wel verklaren, dat hij ons spel belangrijk heeft verbeterd. Helaas was de omgang van den trainer met onze spelers niet zooals het toenmalige Bestuur dit wenschte en was dit wel de hoofdoorzaak dat Hordijk van ons is weg gegaan.
Het jaar daarop, dus het seizoen 1927-1928 werd zoo goed en zoo kwaad als dit ging, weer onder leiding van eigen leden geoefend. Tijdens het seizoen 1928-1929 werd wederom overgegaan tot het aanstellen van een betaalden oefenmeester, den Heer J. Mekking, oud speler van 't Gooi. Mekking was zelf, een alhoewel niet zoo'n technische speler, toch wel iemand, die onze leden belangrijk vooruit heeft geholpen met hun voetbalcapaciteiten. Van der Wel trainde in dat seizoen onze diverse jeugd-elftallen. Ook de seizoenen 1929-1930 was Mekking als oefenmeester aan onze vereeniging verbonden, terwijl de leden Van Veelen, Kievit en Wiegel onze steeds grooter wordende jeugd-afdeeling, de eerste beginselen van de voetbalsport bijbrachten.
Door den Bond werd er in die dagen nog maar weinig gedaan aan de opleiding van oefenmeesters, al werden er wel reeds pogingen gedaan cursussen te organiseeren voor het opleiden van oefenmeesters.
Het seizoen 1931-1932 bracht ons weer een nieuwen oefenmeester, den Heer K. R. Jonansen, een Noorsche 1e klasse speler. Het waren in hoofdzaak taalmoeilijkheden, die het noodzakelijk maakten, dat de verbintenis van den Heer Jonansen bij onze vereeniging maar vrij kort was.
Het daarop volgende jaar, 1932-1933 bracht ons weer een leerling uit de Ajax-school, namelijk de bekende Ajax-halfspeler, Joop Martens, een speler met bijzondere technische kwaliteiten en die ook in staat was deze techniek op onze leden over te brengen. Hij bracht bovendien een groote homogeniteit in ons 1e elftal, en paste de eerste beginselen van mentale voorbereiding bij ons elftal toe. Hem is het gelukt onze club in de vijf jaren, die hij aan onze vereeniging verbonden was, op een veel hoger peil te brengen. Met de promotie van ons 1e elftal had hij tegenspoed en dit is wel één der hoofdredenen, dat tenslotte de meening ontstond, dat wij het eens met een anderen oefenmeester moesten probeeren. De periode Martens eindigde in Mei 1937.
In het seizoen 1936-1937 waren de heer A. v. d. Wel en D. Wagenaar behulpzaam bij de training van onze jeugd-elftallen.
Mede dank zij het Trainingsfonds van onze supportersclub, was onze vereeniging in het seizoen 1937-1938 voor het eerst in staat over te gaan tot het aanstellen van een Engelschen oefenmeester, Fred Pagnam. Maar één dag per week was hij ter beschikking van onze vereeniging en alhoewel ook Martens reeds bij onze elftallen het spelen volgens een bepaald systeem, hetwelk reeds veel geleek op het stopperspil-systeem, was het toch Pagnam die dit systeem tot in de perfectie bij ons 1e elftal wist door te voeren. Wij herinneren ons nog als de dag van gisteren zijn uitnemende theoretische lessen over het stopperspil-systeem, in een lokaal aan den Laanweg, na afloop van de veldtraining. Altijd weer bestond er groote belangstelling voor deze theorie, zoowel van de zijde van leden als van ondersteunende leden. Hoe wist hij onze jongens op ongeëvenaarde wijze voor te bereiden op de komende wedstrijd. Een groote moeilijkheid in die dagen was, dat hij zelf nooit bij de wedstrijden aanwezig kon zijn, in verband met zijn verbintenis bij Haarlem, maar altijd weer deed hij ons verbazen, door het feit dat hij van elken wedstrijd toch altijd volkomen op de hoogte was. Hoe of hij er aan kwam? Dat was zijn groote geheim. De heer v. Munster was belast met de training van de steeds groeiende Jeugd-afdeeling, terwijl hij des Zondags als verzorger van het 1e elftal optrad.
Het seizoen 1939-1940 was het laatste seizoen van Fr. Pagnam. De oorlog maakte het voor hem noodzakelijk om in Mei 1940 de wijk te nemen naar Engeland. Het Bestuur stond toen voor de moeilijke taak, een plaatsvervanger voor dezen uitstekenden trainer te moeten vinden. Zij meende daar in geslaagd te zijn, door het benoemen van den heer V. Halpern, Hongaar van geboorte, en ongetwijfeld zelf een uitstekende voetballer. Ondanks het feit, dat zich in het begin alles rooskleurig deed aanzien, is dit toch op een groote mislukking uitgeloopen en moest het Bestuur den heer Halpern eenige maanden voor afloop van het contract, van zijn taak ontheffen.
Na ernstige overweging was onze oud-1e elftal-speler en Bestuurslid Fr. v. d. Hilst bereid de leiding en training van het 1e elftal gedurende de promotiewedstrijden naar de tweede klasse, op zich te nemen. Ongetwijfeld heeft hij er veel toe bijgedragen, dat ons 1e elftal de reeds zoovele jaren vurig begeerde promotie naar de 2e klasse N.V.B. wist te bewerkstelligen.
De jeugdafdeeling werd in dat jaar getraind door de heeren v. d. Hilst, de Busser, de Ruiter en Fr. Bognetteau.
De zomer volgende op deze promotie waren wij zonder oefenmeester, aangezien het Bestuur thans zeer voorzichtig was geworden met het aanstellen van een trainer. Tegen het begin van het nieuwe seizoen 1941-1942 werd echter de Hollandsche oefenmeester, de heer J. v. d. Leck, als trainer van onze vereeniging aangesteld, het eerste jaar nog mede in dienst van de vereeniging U.V.V. te Utrecht. Wij weten allen, dat de prestaties onder leiding van den heer v. d. Leck zich in stijgende lijn hebben bewogen. Onder zijn leiding werd reeds het daarop volgende jaar de eerste klasse bereikt, daarna kon het Lands-Kampioenschap behaald worden.
Om volledig te zijn, vermelden wij nog, dat gedurende het seizoen 1941-1942 de heeren v. d. Hilst, de Busser, de Ruiter, Bognetteau en v. Smirren de training van onze talrijke jeugdelftallen op zich hadden genomen. Toen de heer v. d. Leck in volledige dienst van onze vereeniging kwam, heeft deze eveneens de volledige training van onze jeugdafdeeling op zich genomen.
Hierbij heb ik U een kort overzicht van onze oefenmeesters in de afgeloopen vijf en twintig jaar gegeven. Hetgeen door onze club in deze vijf en twintig jaar is bereikt, is een overtuigend bewijs, dat een goede training voor een club onontbeerlijk is.
Moge het resultaat van het 1e elftal een voorbeeld zijn voor onze jeugd, opdat deze, als zij straks geroepen zal worden, hun plaats in ons hoogste elftal in te nemen, zij eveneens overtuigd zullen zijn en blijven, dat het vooral een regelmatige en goed geleide training is, die hun in staat zal stellen, onze club op de hoogste sporten onzer voetbalgemeenschap te handhaven.

Ph. K. Corstens, Secretaris.

Een kwart eeuw jeugd voetbal.

Beschouwen wij, uit welk „niets" onze Jeugd-Afdeeling groeide tot die van thans, dan mogen wij zonder overdrijving aannemen, dat wij momenteel één der grootste misschien ook wel één der sterkste Jeugd-Afdeelingen in den lande bezitten.
Nu moeten wij hier eerlijkheidshalve aan toevoegen dat wij, door onze geïsoleerde ligging in Amsterdam-Noord, met zijn 80.000 inwoners, ook de mogelijkheid bezaten een dergelijke Jeugd-Afdeeling te stichten. Inderdaad toegegeven! Doch pleit het dan niet tevens voor onze vroegere Jeugd-leiders dat zij deze omstandigheden ten volle hebben uitgebuit, om onze club op dat peil te brengen, waarop wij thans zoo trotsch kunnen zijn.
Dat bovenstaande woorden geen holle phrase zijn, moge blijken uit het feit, dat van het huidige 1e elftal niet minder dan 7 spelers hun geheele voetbal-loopbaan bij ons hebben aangevangen. Trouwens, ook bij de andere hoogste elftallen zijn het vrijwel allen spelers, wier voetbalwieg aan het Mosveld of Buiksloot heeft gestaan.
Dalen wij thans af naar die tijden, waarvan velen onzer misschien wel onkundig zullen zijn. Opgericht in 1920, bezaten wij het eerste seizoen 1 adspiranten-elftal, hetwelk evenwel nog niet aan de competitie deelnam. De eerste 4 seizoenen konden wij wel adspirant-, doch geen Junior-elftallen ter been brengen. Pas het seizoen 1924-1925 bracht ons het eerste Junior-elftal. Gedurende verschillende seizoenen was de bezetting der Jeugd-Afdeeling matig te noemen en het seizoen 1929-1930 bracht ons totaal 4 Jeugdelftallen.

Het jaar 1930 was buitengewoon belangrijk, want toen werd een besluit genomen dat voor den verderen groei van onze Jeugd-Afdeeling van groote waarde zou blijken te zijn. In dat jaar werd n.l. een speciale Jeugd-Afdeeling opgericht, met eigen bestuur enz. en van toen af aan ging het steeds crescendo. De invloed van deze Jeugd-Commissie was reeds spoedig merkbaar. Het aantal elftallen breidde zich gestadig uit. Toen, in het seizoen 1937-1938, de heer Kamstra het Secretariaat overnam van den Heer Wenting, telden wij reeds 7 adspirant- en 4 Junior-elftallen.
Door een geslaagde actie van den Heer Kamstra („Meer Jeugd", was zijn devies) bracht het seizoen 1940-1941 ons 9 adspirant- en 4 Junior-elftallen. Het seizoen daarop telden wij 12 adspirant- en 4 Junior-elftallen, welk aantal steeds kon worden gehandhaafd, met uitzondering van het a.s. seizoen, daar wij door de huidige omstandigheden ten zeerste zijn gehandicapt. Uitbreiding van het aantal Jeugd-elftallen was niet mogelijk, wegens gebrek aan voetbalterreinen.
De Jeugd-Commissie heeft zich altijd, en doet dit trouwens nog, op het o.i. juiste standpunt gesteld, dat het behalen van kampioenschappen niet tot de belangrijkste taak der J.C. behoort. Primair is de toevoer van goede spelers naar het Senioren-voetbal te blijven bevorderen. Slechts als deze toevoer van goede spelers gestadig blijft vloeien heeft een club levens-vatbaarheid.
Zeker een kampioenschap is aardig! Het animeert ook altijd, doch nogmaals: Onze belangrijkste taak zal blijven, het kweeken van goede clubvoetballers!
We zouden zeer zeker in onzen taak tekort schieten, indien we de voorgaande Jeugd-Commissies geen lof zouden toezwaaien voor hun buitengewoon nuttigen arbeid, welke zij hebben verricht in het belang van ons aller „Volewijckers".
1 November 1945. Een mijlpaal is bereikt. Vijf en Twintig Jaar Jeugdvoetbal, waarin de levensvatbaarheid van onze club werd bevestigd, liggen achter ons. Doch tevens 25 jaar, waarop wij allen met gerechtvaardigden trotsch terug mogen zien. We dienen thans niet te denken dat ons doel bereikt is. Zeker, we hebben heel wat bereikt. Doch om dat te behouden zullen wij minstens zoo hard moeten werken als wij reeds gedaan hebben. Als wij ons daarvan maar bewust zijn!
Men vraagt ons thans welken koers wij zullen volgen. Ons antwoord luidt als volgt: De koers was goed, is goed en zal ook goed blijven. We hebben thans het klare voorbeeld voor oogen hoe met volhardenden arbeid alles is te bereiken.
Zeker, wij moeten uit een momenteele impasse geraken, doch ook daar zal wel een oplossing voor komen. Onze toekomstige weg zal niet over rozen gaan, doch dat kan ons slechts aansporen onzen taak met verdubbelden ijver op te vatten.
We hadden onze Jeugd-Afdeeling op een prachtig niveau gebracht. Door oorlogs-omstandigheden hebben wij een teruggang geboekt. Onze toekomstige plannen moeten er op gericht zijn, dit vroegere peil niet alleen weer te bereiken, doch zoo mogelijk te verbeteren. De vooruitzichten voor de eerste jaren zijn nog niet te peilen. Alles hangt af van de allesbeheerschende vraag, of er voor de Nederlandsche Jeugd weer sport-materiaal ter beschikking wordt gesteld. Er zal van ons allen meer arbeid worden verlangd, dan tot dusverre het geval was. Indien wij allen daarvan bewust zijn, en onze handelwijze is dienovereenkomstig, dan kan het niet anders of onze vereeniging zal er wel bij varen.
Wij zullen, neen wij móeten deze overgangs-periode weer volledig onder den knie krijgen, tot heil van ons aller A.S.C. „DE VOLEWIJCKERS".

F. I. v. d. Hilst, Secr. Jeugd-Afd.

Ons zilveren jubileum en de Juniores.

Uit naam van de Junioren-afdeeling wil ik gaarne eenige woorden van dank en erkenning richten tot het Bestuur, de leiders, den trainer en de vele anderen die onze vereeniging hebben helpen groot maken.
Grooten dank zijn wij allen n.l. verschuldigd voor alles wat zij deze 25 jaar voor de jeugdafdeeling in z'n geheel gedaan hebben.
De goede sfeer die er heerscht en die bij zoo vele andere vereenigingen ontbreekt, maakt het voor ons een genoegen en een eer om de groen-witte kleuren te verdedigen.
Hopende dat dit tot in lengte van jaren zal blijven, eindig ik met een „leve de Volewijckers".

H. Rolff, Aanvoerder Jun. I.

ATHLETIEK

in een voetbalwereld.

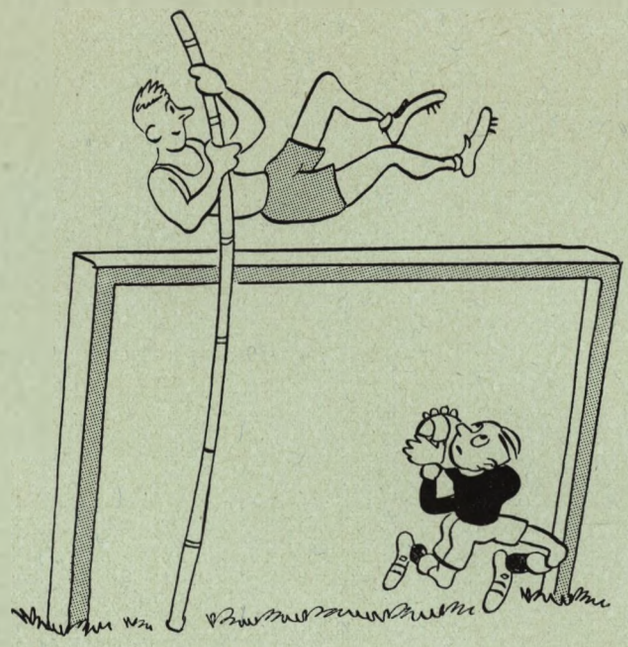

Ter gelegenheid van het vijf en twintig jarig bestaan onzer vereeniging kan en mag in dit Jubileum-nummer een beschouwing over de Athletiekafdeeling niet ontbreken. Het kan ook niet ontbreken, want aan de naam van „de Volewijckers" zit de Athletiekafdeeling onverbrekelijk verbonden. De laatste jaren, door de opmerkelijke successen van onze voetballers, is de athletiek eenigszins op den achtergrond geraakt, iets wat gezien haar prestaties in de vooroorlogsche jaren en kort daarna, beslist onjuist genoemd moet worden. Om U hiervan te overtuigen, mag ik het volgende als een klein stukje geschiedenis onder Uw aandacht brengen. Reeds in de prille jeugd van „de Volewijckers" werd de athletiek door verschillende voetballers beoefend. Dit waren geen super-athleten, maar zij waren niet alleen voor onze vereeniging, maar ook voor het groote publiek in Amsterdam-Noord, de pioniers der athletiek. Wie onzer herinnert zich niet de adembenemende titanenkampen, die wijlen Henk v. d. Berg op de 1500 meter leverde. Dit was voor velen de eerste aanraking met athletiek.

Langzaamaan groeide de groep voetballers die athletiek als neven sport koos, zoodat besloten werd dat de athletiek-afdeeling zich bij de Amsterdamsche Athl. Bond zou aansluiten, dit was in 1929, waarmede dus deze afdeeling officieel haar intrede deed bij „de Volewijckers". Deze afdeeling, die grooter activiteit naar binnen dan naar buiten demonstreerde, trad langzaam aan meer en meer op den voorgrond. Reeds vijf jaar na haar oprichting hadden zij reeds een kampioen van Nederland in haar midden, terwijl een jaar later reeds één harer leden een Nederlandsch record op zijn naam bracht. De grootste successen kwamen in de jaren 1939, 1940 en 1942, toen door „de Volewijckers" het Clubkampioenschap van Nederland Veldloop werd veroverd. Dit succes was mogelijk, niet door één athleet van super-klasse, maar door het bezit van eenige zeer goede lange-afstand loopers, die gezamenlijk voor onze vereeniging deze schitterende prestaties leverden. Hiermede bewees „De Volewijckers" één der sterkste, zoo niet de sterkste lange-afstand ploeg te bezitten. Het volgende mogen de voetbalenthousiasten zeker wel eens bedenken, elk Kampioenschap van Nederland beteekent, dat de winnaar hiervan op dat oogenblik tot de besten van ons land behoort. Of dit nu op voetbal-, athletiek- of ander sportgebied ligt, maakt weinig verschil. Elke sportman die tot zoo'n prestatie in staat is, heeft al zijn energie, willen en doorzettingsvermogen gegeven en heeft door groote opofferingen en zelfdiscipline dit resultaat weten te bereiken.

In dien tijd werden door sommige onzer athleten prestaties geleverd, die op internationaal peil stonden.

Deze verrichtingen werden mede bereikt door de buitengewone toewijding waarmede onze trainer, de heer van der Kuip onze menschen trainde.

Vanaf de oprichting, tot den zomer van 1945, dus zestien jaar, heeft hij met onverwoestbare energie zijn krachten aan onze vereeniging gegeven. Het feit, dat hij zoo vele jaren door het bestuur met de training werd belast, is een compliment op zichzelf.

Hierna kwam een inzinking, die veroorzaakt werd door de deportatie van bijna al onze mannelijke wedstrijdathleten, zoodat op het punt der wedstrijdsport onze vereeniging zich niet op haar oude plaats in de athletiekwereld kon handhaven.

Echter van haar innerlijke kracht getuigde de oprichting van een handbal-afdeeling in 1943. Om juist in die moeilijke jaren het besluit te nemen een handbalafdeeling op te richten, moest men wel overtuigd zijn van eigen kracht. Dit is geen overschatting gebleken. De handbalafdeeling is een energieke en veel belovende groep geworden. Deze prestaties van bestuur, zoowel als van de leden, werden mede mogelijk gemaakt door het bestuur der voetbal-afdeeling.

Hoewel de belangen van beide besturen niet steeds evenwijdig liepen is de samenwerking altijd boven elken lof verheven geweest.

Ook het voetbalbestuur, tevens vereenigingsbestuur, begrijpt dat een gezonde athletiekafdeeling de geheele vereeniging ten goede komt. Dit hebben zij verschillende malen niet alleen in moreelen zin maar ook in materieelen zin laten blijken.

Daarom wenschen de leden der athletiek-afdeeling vanaf deze plaats het vereenigingsbestuur niet alleen geluk, maar past zeker ook een woord van dank voor het vele, dat door dit bestuur werd gedaan.

Moge deze geest van vertrouwen en kameraadschap in lengte van jaren ons werk vergezellen, dan zal het succes ons niet onthouden kunnen worden.

Co Hoekstra, Voorzitter Athl. Afd.

Van de

SCHAAKAFDEELING

Critiek *en* voorstellen *bij het jubileum!*

Van deze afdeeling kunnen wij vertellen dat zij haar oorspronkelijke bestemming is voorbij gegaan. De bedoeling was een soort „avondje", waarop zoo'n gezellig huis-, tuin- en keukenpartijtje kon worden gespeeld. Een en ander ter „leeringe ende vermaeck" van voetballers, athleten en hun volgelingen. Maar, een sportbeoefening zonder wedstrijdelement, is geen sport! Ieder mensch wil van nature zijn kennis en zijn krachten meten met die van anderen. Het is een sneeuwbal die voortrolt van mensch op club, van club op stad, van stad op land, enz.

Aldus werd reeds spoedig aansluiting gezocht bij den bond, opdat in geregeld competitieverband kon worden gespeeld. Dit bracht met zich mede, dat vele buitenstaanders zich als lid kwamen aanmelden. Het uiteindelijk resultaat is, dat geen enkel actief lid der voetbal- of athletiek-afdeeling nog zijn ontspanning zoekt bij de schaakafdeeling. Van het werkelijke donateurscorps zijn er nog slechts weinig over.

Al deze dingen hebben er toe geleid dat er tusschen de schaakafdeeling en de sportvereeniging een wanverhouding is ontstaan. Feitelijk is de schaakafdeeling de blinde darm der vereeniging geworden. Wij citeeren uit het oprichters-reglement: „Tot de schaakgroep kunnen toetreden leden en ondersteunende leden der A.S.C. „De Volewijckers" ". Alhoewel de schaakafdeeling later officieel als onderafdeeling werd erkend, werd het reglement nimmer gewijzigd. Iemand die zich dus als lid der schaakafdeeling komt aanmelden, is eerst verplicht lid van een der andere afdeelingen of donateur te worden.

Het punt is reeds dikwijls een onderwerp van bespreking geweest tusschen het schaak- en het hoofdbestuur. Maar hierin is nog geen wijziging gebracht.

Het doet eenigszins vreemd aan, dat in een vereeniging, bestaande uit meerdere afdeelingen, het bestuur van een dezer afdeelingen tevens het hoofdbestuur vormt.

Er is veel geschermd met de woorden: „wij zijn een voetbalclub", hetgeen niet geheel juist is. Onze letters zijn A.S.C., zoodat wij ons op een algemeen sportstandpunt moeten stellen. Wij zouden daarom een reorganisatie van harte toejuichen in dezen zin: dat iedere tak van sport zijn eigen bestuur heeft, waarboven in gezamenlijk overleg een hoofd- of overkoepelingsbestuur. Zoo iets moet in onze vereeniging met zijn vele organisatorische talenten toch mogelijk zijn. Wij hopen, dat met een dergelijk plan, spoedig een begin zal worden gemaakt.

Een dergelijke organisatievorm zal een groote verbetering blijken te zijn.

Het zal ons als schakers de gelegenheid geven onze vleugels wijder uit te slaan. Te lang reeds heeft onze afdeeling onder de korenmaat geleefd. Al moet worden gezegd dat het Schaakbestuur, gedeeltelijk verjongd, de zaken dit jaar energiek heeft aangepakt. Er valt te constateeren dat de geest stukken beter is dan ooit te voren. Er werd een behoorlijk competieplan ontworpen. Met de theoretische opleiding werd een begin gemaakt, terwijl ook aan het z.g. schakersamusement zooals gongwedstrijden en simultaanséances wordt gedacht.

Dit wil echter nog niet zeggen dat wij er al zijn. Wij zullen, vooral als bestuur hard moeten werken, om deze afdeeling op een nog hooger plan te brengen. Bijzondere prestaties heeft de afdeeling nooit verricht. Bepaalde uitblinkers heeft zij ook nimmer bezeten. Toch hebben wij momenteel een goed en homogeen eerste tiental.

Al met al zien wij de toekomst van de schaakafdeeling met vertrouwen tegemoet. Wij verwachten dat het „Volewijckers-schaaktournooi", waarmede volgend jaar een aanvang zal worden gemaakt, belangstelling zal vinden bij de Nederlandsche schakers, als een jaarlijksch wederkeerend schaakfestijn. Zoodat ook op het gebied der denksport „de Volewijckers" een goeden naam zal krijgen.

Wij hebben het vertrouwen, dat niemand in de Sportvereeniging er spijt van zal hebben als t.z.t. de schaakafdeeling *volledig* in het „Volewijckers-gemeenebest" zal worden opgenomen. Het zal ons als sportvereeniging plaatsen op het hoogste niveau van sportbeoefening in het land.

Maar schakers, dit alles legt ons tevens verplichtingen op! De verplichtingen ons geheel en al te geven voor „de Volewijckers". Ons te geven voor ons geliefd:

GROEN EN WIT.

A. Kappelhof Jr., Secr. Schaak-Afd.

Clubliefde – Trouw – Opoffering

Vijf en twintig jaar voetbalclub beteekent tevens vijf en twintig jaar bestaan van een legioen; het legioen der Volewijckers-voetbalminnaars. Een boekwerk in den omvang van Oosthoek's encyclopaedie zou te klein zijn om alle lotgevallen te beschrijven.

Doch de plaatsruimte laat nu ten eenenmale niet toe dit thans te doen en wij zullen ons hierbij moeten bepalen met wat ons in de toekomst te doen staat.

En er is nog veel te doen! Heel veel zelfs! Het zal, Supporters, Uw clubliefde, Uw trouw, Uw opoffering moeten zijn die uit en thuis het eerste elftal zal inspireeren tot het geven van alles wat in hen is, opdat de naam van Volewijckers lang zal schitteren aan het voetbalfirmament.

Het zal U vragen: *clubliefde*, een volledig inzetten van Uw persoon met uitschakeling van Uw eigen ik.

Het zal U vragen: *trouw*, ook als het eens minder goed gaat, of als Uw haan geen koning kan kraaien.

Het zal U vragen: *opoffering*. Opofferingen om Uw zelf en alles ondergeschikt te maken aan dit eene: *ons dierbaar GROEN en WIT*.

De Supportersclub.

Gedrukt ter Drukkerij „Grafica", Elandsgracht 37, Amsterdam-C. — Typ.-verzorging: H. H. Jonker, Bentinckstraat 59, Amsterdam-W.